

Ὁρθόδοξα Μηνύματα

Περιοδική έκδοση Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Λαγκαδᾶ Λητῆς καὶ Ρεντίνης
Ἔτος Α΄ • Τεύχος 2ο • Ὀκτώβριος - Δεκέμβριος 2010

**ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΛΑΓΚΑΔΑ
ΛΗΤΗΣ ΚΑΙ ΡΕΝΤΙΝΗΣ**

**ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑ
ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΛΑΓΚΑΔΑ ΛΗΤΗΣ ΚΑΙ ΡΕΝΤΙΝΗΣ
κ.κ. ΙΩΑΝΝΟΥ**

**ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ – ΕΚΔΟΤΗΣ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ
ΛΑΓΚΑΔΑ ΛΗΤΗΣ ΚΑΙ ΡΕΝΤΙΝΗΣ**

**ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΤΡΥΦΩΝ ΤΣΟΜΠΑΝΗΣ**

Λέκτωρ Ποιμαντικής
καί Κοινωνικής Θεολογίας Α.Π.Θ.

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Αρχιμ. Ιωάννης Αρσενιάδης
Πρωτ. Αναστάσιος Παρούτογλου
Πρωτ. Αλέξανδρος Φίλιος
Πρωτ. Σταῦρος Παπαδόπουλος
Διακ. Δημήτριος Κουκουλεκίδης
Αϊμίλιος Τσαρουχᾶς
Ιωάννης Παναγιωτίδης
Στυλιανός Οικονόμου
Δαυίδ Μάαρ

**Διεύθυνση Ἐπικοινωνίας
Ἱερά Μητρόπολη
Λαγκαδᾶ Λητῆς & Ρεντίνης**

27ης Ὀκτωβρίου 1 , Τ.Κ.57200
Τηλ. 2394022234
Fax. 2394023864
www.imlagada.gr
e-mail : imlagada@gmail.com

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: ἡ Γέννησις τοῦ Χριστοῦ,
εἰκόν 18^{ου} αἰῶνος.

Εἰκόνα ὀπισθοφύλλου: ἀρχιερατική Θεία
Λειτουργία στό Θεοδέγμον Σπήλαιον τῆς
Βηθλεέμ.

*Διανέμεται δωρεάν
Συνδρομές Προαιρετικές*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐγκύκλιος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ.
Βαρθολομαίου ἐπί τῇ ἑορτῇ τῶν
Χριστουγέννων 3 - 4

Ποιμαντορική Ἐγκύκλιος Σεβασμιωτάτου
Μητροπολίτου Λαγκαδᾶ, Λητῆς & Ρεντίνης
ἐπί τῇ ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων 5 - 7

Μετονομασία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως
Λαγκαδᾶ σέ Μητρόπολη Λαγκαδᾶ,
Λητῆς & Ρεντίνης 8 - 11

Εἰς τὸ γενέθλιον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ, Λόγος 12

Μήνυμα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Λαγκαδᾶ, Λητῆς & Ρεντίνης κ.κ. Ἰωάννου
πρὸς τοὺς Νέους..... 13

Προσευχή καί Σιωπή..... 14- 15

Οἱ Τίμιες Κάρες τῶν Ἀγίων Ραφαήλ καί Νικο-
λάου στήν Μητρόπολη Λαγκαδᾶ,
Λητῆς & Ρεντίνης 16- 19

Ὁ Ναός τοῦ Ἀγίου Γεωργίου Καβαλαρίου..... 20

Ὁ Ναός τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου Χωροῦδας . 21-24

Ὁ Σεβασμιώτατος στόν Ἱερό Ναό Ἀγίου
Δημητρίου, Πολιούχου Θεσσαλονίκης..... 25-28

Ἐτήσιο Μνημόσυνο τοῦ Μακαριστοῦ
Μητροπολίτη Λαγκαδᾶ κυροῦ Σπυρίδωνος 29

Γεγονότα - Εἰδήσεις..... 30-31

*Ἐγκύκλιος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου
κ.κ. Βαρθολομαίου
ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῶν Χριστουγέννων*

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ
ΕΛΕΩΙ ΘΕΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ – ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ
ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝ
ΒΗΘΛΕΕΜ ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΟΣ
ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Αγαπητοὶ ἀδελφοὶ συλλειτουργοὶ καὶ τέκνα
ἐν Κυρίῳ εὐλογημένα,

Μέσα εἰς τὴν ἀνὰ τὸν κόσμον ἐπικρατοῦσαν
τελευταίως σκοτεινὴν ἀτμόσφαιραν τῆς
σοβούσης ποικίλης κρίσεως, οἰκονομικῆς,
κοινωνικῆς, ἠθικῆς καί, κυρίως, πνευματικῆς,
ἡ ὁποία πολὺν θυμὸν, πολλὴν πικρίαν,
πολλὴν σύγχυσιν, πολλὴν ἀγωνίαν, πολὺν
ἄγχος, πολλὴν ἀπογοήτευσιν καὶ πολὺν
φόβον διὰ τὴν αὖριον προξενεῖ εἰς τοὺς
ἀνθρώπους, γλυκεῖα ἀκούεται ἡ φωνὴ τῆς
Ἐκκλησίας:

*«Δεῦτε, πιστοί, ἐπαρθώμεν ἐνθέως καὶ κα-
τίδωμεν συγκατάβασιν θεϊκὴν ἄνωθεν ἐν
Βηθλεὲμ πρὸς ἡμᾶς ἐμφανῶς...»
(Ιδιόμελον ΣΤ' Ὁρας Χριστουγέννων).*

Πίστις ἀκλόνητος τῶν Χριστιανῶν εἶναι ὅτι ὁ Θεὸς δὲν παρακολουθεῖ ἀφ' ὑψηλοῦ καὶ ἀδιαφόρως τὴν πορείαν τοῦ κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσίν Του ὑπὸ τοῦ ἰδίου, αὐτοπροσώπως, πλασθέντος ἀνθρώπου. Τούτου ἔνεκα καὶ ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου Του ἦτο ἀπ' ἀρχῆς ἡ «εὐδοκία» Του, τὸ πρῶτον ἐν τῇ θέλῃ Του, ἡ «προαιώνιος βουλή» Του. Νὰ ἀναλάβῃ ὁ Ἰδιος, ἐξ ὑπερβολῆς ἀγάπης, τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν πὺν ἔπλασε, καὶ νὰ τὴν καταστήσῃ «θείας φύσεως κοινωνόν» (Β' Πέτρ. 1: 4). Καὶ τοῦτο, πρὸ τῆς πτώσεως τῶν Πρωτοπλάστων, πρὸ καὶ αὐτῆς τῆς πλάσεώς των! Μετὰ τὴν πτῶσιν τῶν Πρωτοπλάστων, ἡ «προαιώνιος βουλή» τῆς Σαρκώσεως περιέλαβε τὸν Σταυρόν, τὸ Ἀχραντον Πάθος, τὸν Ζωοποιὸν Θάνατον, τὴν εἰς Ἄδου Κάθοδον, τὴν Τριήμερον Ἑγερσιν, ὥστε ἡ παρείσακτος ἁμαρτία, πὺν ἐδηλητηρίασε τὰ πάντα, καὶ ὁ λαθρεπιβά-

της τῆς ζωῆς θάνατος, νὰ τεθοῦν τελείως καὶ ὀριστικῶς ἐκποδῶν, καὶ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀπολαύσῃ ἀκεραίαν τὴν Πατρικὴν κληρονομίαν τῆς αἰωνιότητος.

Ἀλλ' ἡ θεϊκὴ συγκατάβασις τῶν Χριστουγέννων δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὰ τῆς αἰωνιότητος. Ἀφορᾷ καὶ εἰς τὰ τῆς ἐπὶ γῆς πορείας ἡμῶν. Ὁ Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ εὐαγγελισθῇ τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν καὶ νὰ μᾶς εἰσαγάγῃ εἰς αὐτήν, ἀλλ' ἦλθεν ἐπίσης εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν. Ἐχόρτασε θαυματουργικῶς κατ' ἐπανάληψιν τὰ πλήθη τῶν ἀκροατῶν τοῦ λόγου Του, ἐκαθάρισε λεπρούς, ἐστερέωσε παραλύτους, ἐχάρισε τὸ φῶς εἰς τυφλοὺς, τὴν ἀκοὴν εἰς κωφοὺς καὶ τὴν ὁμιλίαν εἰς ἀλάλους, ἀπήλλαξε δαιμονισμένους ἀπὸ τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα, ἀνέστησε νεκρούς, ὑπεστήριξε τὸ δίκαιον τῶν ἀδικουμένων καὶ λησμονημένων, ἐστηλίτευσε τὸν ἀθέμιτον πλουτισμόν, τὴν πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἀσπλαγχνίαν, τὴν ὑποκρισίαν καὶ τὴν «ὑβρίν» εἰς τὰς ἀνθρωπίνους σχέσεις, ἔδωκεν ἑαυτὸν ὑπόδειγμα ἐθελουσίῳ κενωτικῆς χάριν τῶν ἄλλων θυσίας! Ἴσως ἡ διάστασις αὕτη τοῦ μηνύματος τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως πρέπει νὰ προσεχθῇ περισσότερο κατὰ τὰ σημερινὰ Χριστούγεννα. Πολλοὶ συνάνθρωποι καὶ συγχριστιανοὶ δοκιμάζουν φοβερὸν πειρασμόν ἐκ τῆς σοβούσης κρίσεως. Εἶναι ἀναρίθμητοι αἱ στρατιαὶ τῶν ἀνέργων, τῶν νεοπτώχων, τῶν ἀστέγων, τῶν νέων μὲ τὰ «ψαλιδισμένα ὄνειρα». Ἀλλὰ, Βηθλεὲμ ἐρμηνεύεται «Οἶκος Ἄρτου»! Χρεωστοῦμεν, λοιπόν, οἱ πιστοὶ εἰς πάντας τοὺς ἐμπεριστάτους ἀδελφούς ὄχι μόνον τὸν «Ἐπιούσιον Ἄρτον», δηλαδὴ τὸν Χριστόν, ὁ Ὅποιος εὐρίσκεται ἐσπαργανωμένος εἰς τὴν πενιχρὰν φάτνην τῆς Βηθλεὲμ, ἀλλὰ καὶ τὸν καθημερινὸν ἐπιτραπέζιον ἄρτον τῆς ἐπιβιώσεως, καὶ ὅλα τὰ «ἐπιτήδεια τοῦ σώματος» (Ἰακ. 2: 16). Εἶναι ἡ ὥρα τῆς πρακτικῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Εὐαγγελίου, ἐν ὑψηλῷ αἰσθήματι εὐθύνης! Ἡ ὥρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀκούεται ἐντονώτερος καὶ ἀπαιτητικώτερος ὁ ἀποστολικὸς λόγος: «Δεῖξόν μοι τὴν πίστιν σου ἐκ τῶν ἔργων σου» (Ἰακ. 2: 18)! Ὁ καιρὸς, δηλ. ἡ εὐκαιρία, νὰ «ἐπαρθῶμεν ἐνθέως» εἰς τὸ ὕψος τῆς οἰκειούσης ἡμᾶς μὲ τὸν Θεὸν βασιλικῆς ἀρετῆς τῆς Ἀγάπης.

Ταῦτα ἀπὸ τῆς ἀγίας καὶ μαρτυρικῆς καθέδρας τῆς Ἐκκλησίας τῶν τοῦ Χριστοῦ Πενήτων εὐαγγελιζόμενοι πρὸς τὰ ἀνὰ τὸν κόσμον τέκνα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐπικαλούμεθα ἐπὶ πάντας τὴν θεϊκὴν συγκατάβασιν, τὸ ἄπειρον ἔλεος, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν χάριν τοῦ δι' ἡμᾶς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου ἐνανθρωπήσαντος Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, Ὡς ἡ δόξα, τὸ κράτος, ἡ τιμὴ καὶ ἡ προσκύνησις, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Φανάριον, Χριστούγεννα ,βι'

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

Διάπυρος πρὸς Θεὸν εὐχέτης πάντων ὑμῶν

*Ποιματορική Ἐγκύκλιος Σεβασμιωτάτου
Μητροπολίτου Λαγκαδά, Λητής & Ρεντίνης
ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῶν Χριστουγέννων*

Πρὸς τό Χριστεπώννυμο πλήρωμα
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδά,
Λητής & Ρεντίνης
«Χριστός ἐπὶ γῆς ὑψώθητε»!

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά!

Μέ τήν χάριν καί τήν εὐλογίαν τοῦ
Τρισαγίου Θεοῦ ἐορτάζομεν τήν
Μεγάλην Ἑορτήν τῆς κατὰ σάρκα
γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ
Χριστοῦ. Ὁ ἄσαρκος Υἱός καί Λό-
γος τοῦ Θεοῦ σαρκοῦται. Προσλαμ-
βάνει δηλαδή τήν ἀνθρωπίνην
φύσιν καί γίνεται ἄνθρωπος
ὅμοιος μέ ἡμᾶς, χωρίς ὅμως τήν
ἁμαρτίαν. Ἔρχεται εἰς τήν γῆν ὁ
Θεός καί γίνεται ἄνθρωπος διά
νά σώσῃ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους,
διά νά σώσῃ τόν ἄνθρωπον,
ολόκληρον τό ἀνθρώπινον γένος
ἀπό τήν φθοράν τοῦ θανάτου..

«Χριστός ἐπὶ γῆς ὑψώθητε»!

Ναί! Ὁ Χριστός, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, εἶναι ὁ ἀληθινός σωτήρ,
εἶναι ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς διά τήν σωτηρίαν ἡμῶν. Οἱ ἄγγελοι μετα-
φέρουν τό οὐράνιο μήνυμα τῆς χαρᾶς καί τῆς ἀληθινῆς ἀγαλλιάσεως.

«Ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτήρ»!

**«Ἰδού γάρ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαράν μεγάλην, ἥτις ἔσται παντί τῷ λαῷ,
ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτήρ», (Λουκ. 2, 10-12)**

Ἄν συνειδητοποιήσουμε τήν σημασίαν τοῦ γεγονότος, τότε πραγματικά θά ὑψωθοῦμε εἰς τό οὐράνιον ὕψος τῆς οὐρανίου εὐφροσύνης.

«Χριστός ἐπὶ γῆς ὑψώθητε»!

Ναί! Ἡ φωνή τῆς Ἐκκλησίας μας, προτρέπει νά ὑψωθοῦμε εἰς τά οὐράνια βιώματα, νά ζήσωμεν τό ἀληθινόν μεγαλεῖον τοῦ μυστηρίου, ἔξω ἀπό τίς μικρότητες τοῦ ἐγωΐσμοῦ καί τῶν ἐφαμάρτων ἐπιδιώξεων, τῶν στείρων καί ἐμπαθῶν καί ἀπογυμνωμένων, ἀπό τήν ἀγάπην καί τήν εὐλογημένην ταπείνωσιν, ἀναζητήσεων. Ὁ Θεός γίνεται ἄνθρωπος διά νά κάνῃ τόν ἄνθρωπον Θεόν κατὰ χάριν, Ἅγιον κατὰ μετοχήν. Διά Ἰησοῦ Χριστοῦ καταργεῖ τόν θάνατον, γκρεμίζει τό μεσότειχον τῆς ἔχθρας καί μᾶς καλεῖ νά ἀναβῶμεν εἰς τόν οὐρανόν.

Κί' ἐμεῖς ἐορτάζουμε Χριστούγεννα! Εὐλογημένη ἡμέρα! Ἁγία ἡ στιγμή, ἂν καί εἰς τήν δικήν μας ζωὴν ἔλθῃ ὁ Χριστός, ἂν καί εἰς τήν δικήν μας καρδίαν γεννηθῇ τό Θεῖον Βρέφος τῆς Βηθλεέμ, ἂν καί ἐμεῖς ζήσωμεν τῆς Μεγάλης Ἑορτῆς το αἰώνιον μήνυμα.

Χριστούγεννα με Χριστόν! Μα θά μοῦ πεῖτε... ὑπάρχουν Χριστούγεννα χωρίς Χριστόν; Δυστυχῶς, ἀδελφοί μου, αὐτή εἶναι μία μεγάλη, τραγική ἀλήθεια. Γεμίζουν τίς ἡμέρες αὐτές οἱ πόλεις, τά χωριά, τά σπίτια, τά καταστήματα μέ φῶτα καί στολίδια, μέ ἐορτές καί τραγούδια, μέ ἐκδηλώσεις καταναλωτισμοῦ, μέ ποικίλες διασκεδάσεις καί ἔθιμα. Ὅλα αὐτά γιατί; Γιά ποιόν; Γιά τόν ἐρχομόν ποίου γίνονται; Χριστούγεννα! Ὁ Χριστός γεννᾶται! Αὐτός εἶναι τό αἷτιον τῆς ἐορτῆς! Αὐτό εἶναι τό περιεχόμενον τῆς πανηγύρεως! Ὁ Χριστός ἐπὶ γῆς! Ὁ Θεός μαζί μας! Ἡ σωτηρία μας δεν εἶναι πλέον ἀβέβαια προσδοκία. Εἶναι γεγονός ζωῆς!

Κί' ὅμως! Ποιός ἀπό ἐμᾶς σήμερα σκύβει σ' αὐτό τό σπήλαιον, πού δέχθηκε τόν Θεόν, διά νά προσκυνήσῃ τόν Χριστόν; Ποιός ἀπό ἐμᾶς ἀνοίγει τήν καρδίαν του διά νά γεννηθῇ μέσα μας ὁ Σαρκωθεὶς Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ; Πόσοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων σήμερα ἐορτάζουν τά Χριστούγεννα μαζί μέ τόν Χριστόν; Χριστούγεννα μέ τόν Χριστόν εἰς τήν καρδίαν καί τήν ζωὴν μας, ἀδελφοί μου! Χριστούγεννα χωρίς Χριστόν εἶναι ἐορτή χωρίς νόημα, χωρίς χαρά.

Μπορεῖ νά ἔχουν φῶτα πολλά καί λαμπερά. Δεν ἔχουν, ὅμως, τό φῶς. Μπορεῖ νά ἔχουν μουσικές καί τραγούδια. Δεν ἔχουν, ὅμως, τήν χαράν τοῦ οὐρανοῦ. Μπορεῖ νά ἔχουν τραπέζια καί δῶρα. Δεν ἔχουν, ὅμως, τήν

ειρήνην τῆς οὐρανίου Μακαριότητος πού χαρίζει εἰς τόν ἄνθρωπον τήν πληρότητα. Ὁ Ἕνας καί Ἀληθινός Θεός, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

«Χριστός ἐπὶ γῆς ὑψώθητε»!

Ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, ἅς κάνουμε ἓνα βῆμα πρὸς τόν Χριστόν. Νά Τόν συνατήσουμε, νά Τόν γνωρίσουμε, νά βιώσουμε τό μεγαλεῖον τῆς παρουσίας Του.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, πλούσιος ὢν ἐπτώχευσεν δι' ὑμᾶς διὰ νά μᾶς κάνη πλουσίους ἀληθινά μέ τήν χάριν του. Ὅχι γιατί το ἀξίζουμε, ἀλλά διότι ἡ δική Του Ἀγάπη μᾶς χαριτώνει, μᾶς χαρίζει, μᾶς δωρίζει αὐτήν τήν ὑπερκόσμιαν δυνατότητα τῆς οὐρανίου πολιτείας.

Σήμερα μπορεῖ νά ζοῦμε δύσκολες στιγμές κρίσεως καί κρίσεων. Μπορεῖ νά εἴμαστε πεσμένοι καί νά καθόμαστε χαμηλά στίς ἀδυναμίες, στούς ἐγωϊσμούς, στά ψυχοκτόνα πάθη. Ὁ κόσμος ζεῖ τήν ἀγωνίαν τῆς ἀπελπισίας καί τῶν ἀδιεξόδων. Εἰς αὐτό τό σκοτάδι τῆς σημερινῆς ἀγωνίας ἀκούγεται τό παρήγορο μήνυμα «**Χριστός ἐπὶ γῆς ὑψώθητε**»!

Ἄς ἀφήσουμε τήν ψυχήν μας νά ἀνέβῃ ψηλά εἰς τά ουράνια. Ἄς συναντήσουμε εἰς τό πρόσωπον τοῦ ἀδελφοῦ μας τόν ἴδιον τόν Χριστόν. Ἄς ψάλλουμε μαζί μέ τούς Ἀγγέλους τόν ὕμνον μέ τόν ὁποῖον ὁ οὐρανός ὕμνησε τήν κατά σάρκα γέννησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

«**Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία**» (Λουκ. 2, 14)

Χριστούγεννα μέ Χριστόν, ἀδελφοί μου!

Αὕτη εἶναι ἡ ἀληθινή, ἡ μεγάλη, ἡ αἰώνια ἐορτή, τῆς ὁποίας τήν ἀναφαίρετον χαράν εὐχομαι εἰς τήν ζωήν ὅλων σας.

Διάπυρος πρὸς Θεόν εὐχέτης

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Πατριάρχης Ἀντιόχειας καὶ ὅλης τῆς Ἀνατολῆς

Μετονομασία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ

Αριθμ. Πρωτ. 1016

Ἱερώτατε Μητροπολίτα Λαγκαδᾶ, Λητῆς καί Ρεντίνης, ὑπέριτε καί ἐξαρχε Κεντρικῆς Μακεδονίας, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητέ ἀδελφέ καί συλλειτουργγέ τῆς ἡμῶν Μετριάτητος κύριε Ἰωάννη, χάρις εἴη τῇ ὑμετέρᾳ Ἱερότητι καί εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Εἰς ἀπάντησιν πρὸς τό διά τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διαβιβασθέν ἡμῖν ἀπὸ θ' Ἰουνίου ἐ. ἐ., ἀριθμ. Πρωτ. 300, γράμμα τῆς ὑμετέρας ἀγαπητῆς Ἱερότητος, ὑποβαλοῦσης τὴν παράκλησιν περὶ προσθήκης τοῦ γεωγραφικοῦ ὅρου «Λητῆς καί Ρεντίνης» εἰς τό ὄνομα τῆς καθ' ὑμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι ἐκρίθη καί ἀπεφασίσθη Συνοδικῶς ὅπως αἱ ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς Ἐπαρχίας ὑμῶν περιοχαί Λητῆς καί Ρεντίνης περιληφθῶσιν εἰς τὸν τίτλον καί τὴν ὀνομασίαν αὐτῆς, τιτλοφορουμένης ἐφ' ἐξῆς «Ἱερά Μητρόπολις Λαγκαδᾶ, Λητῆς καί Ρεντίνης».

Τὴν ἀπόφασιν ταύτην τῆς Ἐκκλησίας ἀνακοινούμενοι τῇ ὑμετέρᾳ Ἱερότητι καί ἀποστέλλοντες, περικλείστως ὧδε, τὴν σχετικὴν Πατριαρχικὴν ἡμῶν καί Συνοδικὴν Πράξιν, διὰ τὰ κατ' αὐτὴν περαιτέρω, συγχαίρομεν καί εὐχόμεθα ὅπως ἡ κραταίᾳ προστασία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοῦ σκέπη τὴν Ἱεράν ταύτην Μητρόπολιν τοῦ καθ' ἡμᾶς πανιέρου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου καί στηρίξῃ ἐν παντί τὸν ἅγιον ποιμενάρχην αὐτῆς.

Ἡ δέ τοῦ Θεοῦ χάρις καί τό ἄπειρον ἔλεος εἴησαν μετὰ τῆς ὑμετέρας Ἱερότητος.

Ἰβ' Νοεμβρίου α'

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
Ἁγίου Πνεύματος
ἀγαπῶντος ἡμᾶς ἀδελφοῦ β.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14 (115 21)
ΤΗΛ. 210-72.72.204, FAX 210-72.72.210

ΚΑΝΟΝΙΣΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

**Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

Έχουσα υπ' όψει :

- 1) Τας διατάξεις του άρθρου 11 παρ. 1 υποπαρ. Β' στοιχ. ιζ' και παρ. 2 Ν. 590/1977 «Περί του Καταστατικού Χάρτου της Εκκλησίας της Ελλάδος» (146/Α /31.5.1977).
- 2) Τους Ιερούς Κανόνες λδ' των Αγ. Αποστόλων, ιζ' της Δ' Οικ. Συνόδου, λη' της Πενθέκτης Συνόδου, στ' της εν Σαρδική Συνόδου, νστ', ρθ' της εν Καρθαγένη Συνόδου.
- 3) Την υπ. αριθμ. 301/9.6.2010 Πρότασιν - Εισήγησιν του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαγκαδά, Λητής και Ρεντίνης κ. Ιωάννου προς την Ιεράν Σύνοδον της Εκκλησίας της Ελλάδος.
- 4) Την από 16.6.2010 Εγκριτικήν Απόφασιν της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου.
- 5) Την από 23.6.2010 Απόφασιν Αυτής.
- 6) Την υπ. αριθμ. 1016/28.9.2010 Πατριαρχικήν και Συνοδικήν Πράξιν του Οικουμενικού Πατριαρχείου.

ΑΠΟΦΑΣΙΖΕΙ

Η κατά το άρθρον 11 παρ. 1 υποπαρ. Β' στοιχ. ιζ' του Ν. 590/1977 «Περί του Καταστατικού Χάρτου της Εκκλησίας της Ελλάδος» συσταθείσα «Ιερά Μητρόπολις Λαγκαδά» του Οικουμενικού Πατριαρχικού Θρόνου, μετονομάζεται ως «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΛΑΓΚΑΔΑ, ΛΗΤΗΣ ΚΑΙ ΡΕΝΤΙΝΗΣ», εντεύθεν δε δια του φερωνύμου τίτλου «ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΛΑΓΚΑΔΑ, ΛΗΤΗΣ ΚΑΙ ΡΕΝΤΙΝΗΣ» μνημονεύεται και υπογράφεται ο επιχώριος Μητροπολίτης Λαγκαδά.

Η παρούσα να δημοσιευθή δια της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως και του Επισήμου Δελτίου της Εκκλησίας της Ελλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Εν Αθήναις, τη 16η Νοεμβρίου 2010

† Ο Αθηνών ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος
Ο Αρχιεπίσκοπος

Αρχηγ. Μάρκος Βασιλάκης
Αρχηγ. Μάρκος Βασιλάκης

Τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδά

Αριθμ.Πρωτ. 1016

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΚΑΙ ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΠΡΑΞΙΣ ΜΕΤΟΝΟΜΑΣΙΑΣ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΑΓΚΑΔΑ
ΕΙΣ ΙΕΡΑΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΝ
ΛΑΓΚΑΔΑ, ΛΗΤΗΣ ΚΑΙ ΡΕΝΤΙΝΗΣ

Ληφθείσης ὑπ' ὄψιν σχετικῆς ἀναφορᾶς τοῦ ποιμαίνοντος τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Λαγκαδᾶ, ἐπαρχίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου τῶν Νέων Χωρῶν, Ἱερωτάτου Μητροπολίτου κυρίου Ἰωάννου, ἐκρίθη καί ἀπεφασίσθη Συνοδικῶς ὅπως αἱ ἐν τοῖς ὁρίοις τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως ταύτης περιοχαὶ Λητῆς καὶ Ρεντίνης περιληφθῶσιν εἰς τὸν τίτλον καὶ τὴν ὀνομασίαν αὐτῆς.

Ἐφ' ᾧ καὶ ἡ Μετριότης ἡμῶν μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν καὶ ὑπερτίμων, τῶν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν ἡμῖν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, ἀποφαινόμενοι Συνοδικῶς, ὀρίζομεν καὶ διὰ τῆς παρούσης Πατριαρχικῆς ἡμῶν καὶ Συνοδικῆς Πράξεως ὅπως αἱ περιοχαὶ Λητῆς καὶ Ρεντίνης θεωρῶνται καὶ ὑπάρχωσι τμῆμα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ, τιτλοφορουμένης ἐφεξῆς «Ἱερά Μητρόπολις Λαγκαδᾶ, Λητῆς καὶ Ρεντίνης».

Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἐγένετο ἡ παροῦσα Πατριαρχικὴ ἡμῶν καὶ Συνοδικὴ Πρᾶξις, καταστρωθεῖσα ἐν τῷ Κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, ἐν ἴσῳ δέ καὶ ἀπαραλλάκτῳ ἀποσταλεῖσα διὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου

εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Λαγκαδᾶ, Λητῆς καὶ Ρεντίνης,
πρὸς γνῶσιν καὶ κατάθεσιν ἐν τοῖς ἀρχείοις αὐτῆς.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ ,βι' κατὰ μῆνα Σεπτέμβριον (κη')

Ἐπινεμήσεως Δ'

Ἐπινεμήσεως Δ'

ἡ ἀποκαίνεσις

~~Handwritten text, possibly a signature or name, written in cursive script.~~

† ο (4) Έργων

[illegible]

To Weying, I. Pansy, etc.

פֿיליפּען : דעוילן קינדער

Ἰ. Μουχωννίου Ἀνόετος

to sponsor my

၂-၂၆-၁၉၄၇

Phloxes & Tachys.

Εὐκαρπία

Edonarias xii Neprocyon Nephuon

ה'תש"ח
מדינת ישראל)

Εἰς τὸ γενέθλιον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, Λόγος

Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος

Ἀλλὰ τί νὰ πῶ; Γιὰ ποῖο λόγο νὰ μιλήσω; Ἴδου ἡ Παρθένος ἐγκυμονεῖ, καὶ τί γέννησε; Ποιόν; Τὸν κυρίαρχό τῆς φύσης. Ἡ φύση τὸ διακηρύττει. Τὸν γέννησε ὅπως ἐκεῖνος θέλησε νὰ γεννηθεῖ. Ὁ τρόπος τῆς γέννησης δὲν ἦταν ὁ συνηθισμένος φυσικὸς τρόπος, ἀλλὰ Ἐκεῖνος, ὡς κυρίαρχος τῆς φύσης, ὅρισε ἕναν ἀλλιώτικο τρόπο γιὰ νὰ δείξῃ πῶς κι ὅταν γίνεται ἄνθρωπος δὲν γεννιέται ὅπως οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ ὅπως ἀρμόζει σὲ Θεό. Προῆλθε, λοιπόν, ἀπὸ Παρθένο πὺν νίκησε τοὺς φυσικοὺς νόμους, πὺν ξεπέρασε τὸν γάμο. Ὁ ὑπέρτατος Ἀρχηγὸς τῆς ἀγιότητος, ἦταν σωστὸ μόνον ἀπὸ καθαρὸ καὶ ἅγιο τρόπο νὰ προέλθῃ. Γιατί αὐτὸς εἶναι πὺν ἀπὸ τότε, ἀπὸ ἄσπιλο σῶμα τὸν Ἀδὰμ ἔπλασε καὶ ἀπὸ τὸν Ἀδὰμ, χωρὶς νὰ χρησιμοποιήσῃ γυναῖκα, δημιούργησε γυναῖκα. Ὅπως, λοιπόν, ὁ Ἀδὰμ, χωρὶς τὴ συμμετοχὴ γυναίκος, παρήγαγε γυναῖκα, ἔτσι καὶ σὰν σήμερα ἡ Παρθένος, χωρὶς τὴ συμμετοχὴ ἀνδρός, γέννησε ἄνδρα. Γιατί εἶναι ἄνθρωπος λέγει καὶ ποὶος θὰ τὸν ἀναγνωρίσει; Ἐπειδὴ, λοιπόν, τὸ γένος τῶν γυναικῶν εἶχε ὑποχρέωση πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, μιὰ καὶ ὁ Ἀδὰμ παρήγαγε γυναῖκα, χωρὶς τὴ συνέργεια τῆς γυναικός, γι' αὐτὸ τὸ λόγο σήμερα ἡ Παρθένος, γέννησε χωρὶς τὴ συνέργεια τοῦ ἀνδρα, γιὰ νὰ ξοφληθεῖ τὸ χρέος τῆς Εὐας στοὺς ἄνδρες. Προκειμένου, δηλαδή, ὁ Ἀδὰμ νὰ μὴ περηφανευτεῖ, τὸ πῶς παρήγαγε γυναῖκα μόνος του, γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ Παρθένος γέννησε ἄνδρα ἀνύπαντρη, γιὰ νὰ φανεῖ ἡ ἀναλογία τοῦ θαύματος, ἀλλὰ καὶ ἡ φυσικὴ ἰσοτιμία τῶν δύο φύλων. Ὅπως μάλιστα, ὅταν πῆρε ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ Ἀδὰμ γιὰ νὰ πλάσῃ τὴν Εὐά, δὲν τὸν ἄφησε λειψό, ἔτσι ἀκριβῶς καὶ ὅταν ἔπλασε τὸν ἔμψυχο ναό Του ἀπὸ τὴν Παρθένο, δὲν κατάργησε τὴν παρθενία της. Σῶος καὶ ἀκέραιος ἔμεινε ὁ Ἀδὰμ καὶ μετὰ τὴν ἀφαίρεση τῆς πλευρᾶς του, ἔτσι ἄφθαρτη ἔμεινε καὶ ἡ Παρθένος μετὰ τὸν τοκετό.

Ὁ Θεὸς δὲν δημιούργησε τὸν ναό Του ἀπὸ ἀλλοῦ, οὔτε ἔπλασε ἕνα διαφορετικὸ σῶμα, γιὰ νὰ περιβληθεῖ, μήπως θεωρηθεῖ ὅτι προσβάλλει τὴν ὕλη πὺν πλάστηκε ὁ Ἀδὰμ, καὶ ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος, ἐξαπατημένος ἀπὸ τὸν διάβολο, ἔγινε ὄργανό του, γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ Θεὸς περιμάζεψε τοῦτον τὸν ξεπεσμένο ἔμψυχο ναό, ὥστε μὲ τὴν κοινωνία μὲ τὸν Δημιουργό του, νὰ βοηθηθεῖ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν συντροφιά τοῦ διαβόλου. Ὅμως, κι ὅταν γεννιέται

ὡς ἄνθρωπος δὲν γεννιέται ὡς κοινὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὡς Θεὸς γεννιέται. Γιατί ἂν προερχόταν ἀπὸ ἕναν συνηθισμένο γάμο, ὅπως ἐγὼ γιὰ παράδειγμα, οἱ περισσότεροι δὲν θὰ πίστευαν ὅτι εἶναι Θεός....

Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι Θεὸς αὐτὸς πὺν νικᾷ τὴν ἀνθρώπινη φυσικὴ τάξη.

(Μετάφραση Τ.Π.Τ)

Πρός τούς Νέους

Αγαπητά μου παιδιά,

Πρὶν ἀπὸ μικρὸ χρονικὸ διάστημα, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ θέλησε νὰ κατασταθῶ Ἐπίσκοπος τῆς ἐπαρχίας αὐτῆς καὶ νὰ ἀναλάβω τὴν εὐθύνη τῆς διαποίμανσης τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ, Λητῆς καὶ Ρεντίνης. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ πορεία τῆς ζωῆς μου ἀπὸ ἐδῶ καὶ στὸ ἐξῆς θὰ εἶναι κοινὴ μὲ τὴ δική σας πορεία. Ἡ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας θέλει τὸν Ἐπίσκοπο πατέρα τοῦ λαοῦ ποὺ τοῦ ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός. Αὐτὸ προϋποθέτει ἀλλαγὴ κάποιων δεδομένων τόσο στὴ δική μου ὅσο καὶ στὴ δική σας ζωὴ. Ἐγώ, μὲ τὴ χάρι τοῦ Κυρίου, ἀπέκτησα μία νέα οἰκογένεια καὶ ἐσεῖς ἔναν νέο πατέρα. Μὲ ἰδιαίτερη, λοιπόν, χαρὰ ἐπικοινωνῶ μαζί σας, καθὼς αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη, ὡς νέος πνευματικὸς σας πατέρας, νὰ σας ἐκφράσω τὴν πατρικὴ μου ἀγάπη καὶ τὴ διαβεβαίωση ὅτι συμπορεύομαι μαζί σας. Εἶμαι κοντὰ στοὺς προβληματισμούς σας, κοντὰ στὶς ἀγωνίες σας, κοντὰ στοὺς ὀραματισμούς γιὰ τὸ μέλλον σας.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ κόσμος σήμερα διέρχεται κρίση ὄχι μόνο οικονομικὴ ἀλλὰ κυρίως πνευματικὴ. Ἡ ἀνεργία, ἡ φτώχεια, οἱ δυσκολίες σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τοῦ κοινωνικοῦ μας βίου εἶναι γεγονότα ποὺ τὰ ζοῦμε ὅλοι μας καὶ τὰ ὁποῖα ἐπηρεάζουν βαθύτατα τὴ ζωὴ μας καὶ κυρίως τὴν δική σας τὴν ζωὴ. Μὴ χάνετε, ὅμως, τὴν ἐλπίδα σας. Ἐχετε ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό. Ἀγωνισεῖτε μὲ θάρρος καὶ ἀποφασιστικότητα γιὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον, τὸ προσωπικὸ καὶ τῆς πατρίδος μας. Ἀντισταθεῖτε στὴ μετριότητα, χτυπήστε τὸ ψέμα, ἀρνηθεῖτε τὸ συμβιβασμό, πολεμήστε τὴ μιζέρια, ἀπορρίψτε τὴν ψεύτικη καὶ χυδαία πολλὰς φορὲς εἰκονικὴ πραγματικότητα τῶν Μ.Μ.Ε., ἀπαιτεῖστε οὐσιαστικὴ παιδεία καὶ γνῶση, διεκδικεῖστε πνευματικὴ ἐλευθερία, ζητήστε ἀπὸ τὴ Διοικοῦσα Ἐκκλησία νὰ κάνη τὸ Εὐαγγέλιο πράξη καὶ ζωὴ, νὰ παραμερίσει τοὺς εὐσεβοφανεῖς συντηρητισμούς, νὰ ἀγαπήσῃ τὸ μέτρο καὶ τὴ λιτότητα, νὰ συνεχίσῃ νὰ εἶναι Μάνα καὶ Τροφὸς τοῦ λαοῦ, νὰ ἐμπνέη καὶ νὰ ἔχῃ οὐσιαστικὴ πρόταση ζωῆς αἰωνίου.

Δικό μου, λοιπόν, καθήκον εἶναι νὰ στηρίξω ἐσᾶς τὰ παιδιά μου στὸ δύσκολο ἀγῶνα ποὺ καλεῖσθε νὰ ἀναλάβετε, νὰ κάνω τὸν πόνο σας πόνο δικό μου, τὴ χαρὰ σας χαρὰ μου, τὰ ὄνειρά σας δικά μου ὄνειρα, νὰ ξαναφέρω στὴν ἐκκλησιαστικὴ μας οἰκογένεια αὐτοὺς ποὺ γιὰ διάφορους λόγους «ξενιτεύτηκαν», νὰ παραμυθίσω τοὺς ἔχοντας ἀνάγκη, νὰ χορτάσω τοὺς πεινῶντες, νὰ στρώνω κάθε Κυριακὴ τὸ Τραπέζι τῆς Εὐχαριστιακῆς Σύναξης καὶ νὰ σᾶς περιμένω ὡς συνδαιτυμόνες τῆς κοινῆς χαρᾶς καὶ ἀγάπης, τῆς μόνης ἀγάπης ποὺ ἀγιάζει τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα.

Ὅλα αὐτὰ βέβαια δὲν μποροῦν νὰ γίνουν χωρὶς τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ καὶ τὴ δική σας συμμετοχὴ στὴν ἐκκλησιαστικὴ μας κοινότητα καὶ ζωὴ. Γνωρίζω ὅτι ἐμεῖς οἱ μεγάλοι πολλὰς φορὲς σᾶς πληγώσαμε, σᾶς διαψεῦσαμε καὶ προδώσαμε τὰ ὄνειρά σας. Καὶ εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἐμεῖς οἱ μεγάλοι συνηθίζουμε νὰ ρίχνουμε τὰ βάρη καὶ τὶς εὐθύνες σὲ ἐσᾶς τοὺς νέους προσπαθώντας νὰ παραβλέψουμε τὶς δικές μας ἀνεπάρκειες καὶ παραλείψεις. Ἀλλὰ σκεφθεῖτε ὅτι κι ἐμεῖς δὲν γεννηθήκαμε Πατέρες, ἀλλὰ ἀσκούμαστε στὴν πατρότητα, μὲ τὰ λάθη καὶ τὶς ἀδυναμίες μας, καὶ εἶναι βέβαιο ὅτι οἱ καρποὶ τῆς δικῆς μας ἀσκήσεως φαίνονται στὰ πρόσωπα καὶ στὴ ζωὴ σας. «Ἀπὸ τὸν καρπὸ ἄλλωστε γνωρίζεις τὸ δέντρο», ποὺ σημαίνει ὅτι ὅταν ἀγωνιζόμαστε ὅλοι μαζί καὶ στηρίζουμε ἀδελφικὰ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, μέσα σὲ πνεῦμα ἀγάπης καὶ εἰρήνης, τότε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εὐλογεῖ τὴ ζωὴ καὶ τὸν ἀγῶνα ὅλων μας.

Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, λοιπόν, προσπαθοῦμε, στὰ πλαίσια τῆς φροντίδας τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας γιὰ τὸ καλύτερο αὐριο αὐτοῦ τοῦ τόπου, νὰ συστηματοποιήσουμε καὶ τὴν πνευματικὴ μέριμνα στὸ ὄνομα τῆς Νεότητος. Ἡ Ἱερά μας Μητρόπολις εἶναι στὴ διάθεσή σας γιὰ κάθε εἶδους βοήθεια καὶ συμπαράσταση καὶ ἔχει ξεκινήσει ἤδη μία πρώτη ἐπαφὴ μαζί σας μέσα ἀπὸ τὴν ἀνάπτυξη διαφόρων δραστηριοτήτων, ὅπως ἡ ἴδρυση Γραφείου Νεότητος καὶ Πολιτιστικῶν Ὑποθέσεων, ἡ δημιουργία Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς καὶ Παραδοσιακῶν Ὁργάνων μὲ τὴ χορήγηση κρατικοῦ πτυχίου, ἡ ἑναρξὴ Μαθημάτων Ἐνισχυτικῆς Διδασκαλίας γιὰ μαθητὲς τῆς μέσης ἐκπαίδευσης, καθὼς καὶ ἡ ἀποπεράτωση τῆς βιβλιοθήκης τῆς Μητροπόλεως στὸ πολιτιστικὸ ἴδρυμα «Φάρος».

Ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία, ὡς φιλόστοργος Μητέρα, ἔχει ἀνοικτὴ τὴν ἀγκαλιά της καὶ σᾶς περιμένει γιὰ νὰ σᾶς προσφέρει τὴν ἀγάπη τοῦ Κυρίου μέσα ἀπὸ τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἐλέους. Κι ἐγὼ ὡς Ἐπίσκοπος καὶ πρωτίστως ὡς πατέρας, εἶμαι κοντὰ σας, συμπαρίσταμαι στὴν πορεία τῆς ζωῆς σας, μετέχω στὶς ἀγωνίες σας, εἶμαι μαζί σας καὶ θέλω κι ἐσεῖς νὰ εἴσθε κοντὰ στὴν Ἐκκλησίᾳ μας, κοντὰ στὸν Θεὸ μὲ δύναμη πίστεως καὶ ἐλπίδας. Εἴστε τὸ μέλλον αὐτοῦ τοῦ τόπου μὲ ὅ,τι συνεπάγεται αὐτό. Ἀγωνιστεῖτε γιὰ τὸ σήμερα καὶ γιὰ τὸ καλύτερο αὐριο στοὺς ἀγῶνες σας καὶ θὰ μὲ ἔχετε συμπαράστασι καὶ βοηθὸ σας.

Ὁ Θεός νὰ σᾶς εὐλογῇ πλουσίως, ὥστε νὰ ἐπιτύχετε κάθε ἀγαθὸ καὶ εὐλογημένο σκοπὸ τῆς ζωῆς σας.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† ὁ Λαγκαδᾶ, Λητῆς & Ρεντίνης
Ἰωάννης

Προσευχή και σιωπή

του Ἐπισκόπου Κάλλιστου Γουέαρ

«Όταν προσεύχεσαι», ἔχει σοφὰ εἰπωθεῖ ἀπὸ ἕναν Ὁρθόδοξο συγγραφέα στὴ Φιλανδία, «ἐσὺ ὁ ἴδιος ὀφείλεις νὰ σιωπᾷς.... Ἐσὺ ὁ ἴδιος ὀφείλεις νὰ σιωπᾷς, ἄφησε νὰ μιλήσει ἡ προσευχή σου». Τὸ νὰ πετύχεις τὴ σιωπὴ, εἶναι τὸ πιὸ δύσκολο, τὸ πιὸ ἀποφασιστικὸ ἀπ' ὅλα τα πράγματα στὴν τέχνη τῆς προσευχῆς. Ἡ σιωπὴ δὲν εἶναι ἀπλῶς ἀρνητικὴ – μίᾳ παύσει δηλαδὴ ἀνάμεσα στὶς λέξεις, μιὰ χρονικὴ διακοπὴ τοῦ λόγου – ἀλλὰ, ὅταν τὴν καταλαβαίνουμε σωστά, εἶναι πολὺ θετικὴ: εἶναι μιὰ στάση προσεκτικῆς ἐγγρήγορης, ἐπαγρύπνησης καὶ πάνω ἀπ' ὅλα προσοχῆς ν' ἀκούσουμε. Ὁ ἡσυχαστὴς, δηλαδὴ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει πετύχει τὴν ἡσυχία, τὴν ἐσωτερικὴ ἡρεμία ἢ σιωπὴ, εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν προετοιμασμένος ν' ἀκούει. Ἀκούει τὴ φωνὴ τῆς προσευχῆς μέσα στὴ δική του καρδιά καὶ καταλαβαίνει ὅτι αὐτὴ ἡ φωνὴ δὲν εἶναι ἡ δικιά του ἀλλὰ κάποιου ἄλλου ποὺ μιλάει μέσα του.

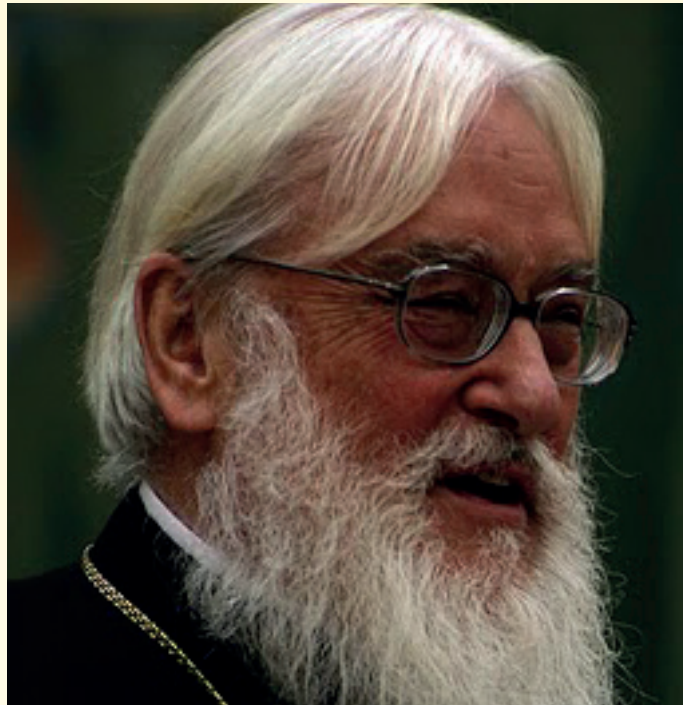
Ἡ σχέση ἀνάμεσα στὴν προσευχὴ καὶ στὴ σιωπὴ θὰ γίνει πιὸ κατανοητὴ, ἂν ἐξετάσουμε τέσσερις σύντομους ὁρισμούς. Ὁ πρῶτος εἶναι ἀπὸ τὸ Συνοπτικὸ Λεξικὸ τῆς Ὁξφόρδης (The Concise Oxford Dictionary), ποὺ περιγράφει τὴν προσευχὴ ὡς «ἱερὴ αἴτηση πρὸς τὸ Θεό.... τύπο ποὺ ἐφαρμόζουμε γιὰ νὰ προσευχόμεστε». Ἡ προσευχὴ θεωρεῖται ἐδῶ ὡς κάτι ποὺ ἐκφράζεται μὲ λέξεις καὶ πιὸ συγκεκριμένα ὡς μιὰ πράξη αἴτησης πρὸς τὸ Θεὸ νὰ μᾶς παραχωρήσει ὁρισμένα ὀφέλη. Ἀκόμα, λοιπὸν, βρισκόμαστε στὸ ἐπίπεδο τῆς ἐξωτερικῆς μάλλον παρὰ τῆς ἐσωτερικῆς προσευχῆς. Λίγοι ἀνάμεσά μας μποροῦν νὰ μείνουν ἱκανοποιημένοι ἀπὸ ἕναν τέτοιο ὁρισμό.

Ὁ δευτέρος μας ὁρισμός, ποὺ προέρχεται ἀπὸ ἕνα Ρῶσο Στάρετς τοῦ περασμένου αἰῶνος, εἶναι πολὺ λιγότερο ἐξωτερικὸς. «Στὴν προσευχή», λέγει ὁ ἐπίσκοπος Θεοφάνης ὁ Ἐρημίτης (1815 – 1894), «τὸ πρωταρχικὸ

εἶναι νὰ σταθεῖς μπροστὰ στὸ Θεὸ μὲ τὸ νοῦ στὴν καρδιά, καὶ νὰ συνεχίζεις νὰ στέκεσαι μπροστὰ Τον ἀκατάπανστα μέρα καὶ νύχτα, μέχρι τὸ τέλος τῆς ζωῆς σου».

Ἡ προσευχὴ, σύμφωνα μ' αὐτὸν τὸν ὁρισμό, δὲν σημαίνει ἀπλῶς νὰ κάνουμε ὁρισμένες «ἱερὲς αἰτήσεις» καὶ μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθεῖ χωρὶς τὴ χρῆση ὁποιαδήποτε λέξεων. Δὲν εἶναι τόσο μιὰ στιγμιαία ἐνέργεια, ὅσο μιὰ συνεχὴς κατάσταση. Νὰ προσεύχεσαι σημαίνει νὰ στέκεσαι μπροστὰ στὸν Θεό, νὰ ἔρχεσαι σὲ ἄμεση καὶ προσωπικὴ σχέση μὲ Αὐτόν, εἶναι νὰ γνωρίζεις σὲ κάθε ἐπίπεδο τῆς ὑπαρξῆς σου, ἀπὸ τὸ ἐνστικτώδες μέχρι τὸ ὑπερσυνειδητό, ὅτι ὑπάρχεις μέσα στὸ Θεὸ καὶ Αὐτὸς εἶναι ἐντὸς σου. Γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώσουμε καὶ νὰ βαθύνουμε τίς διαπροσωπι-

κές μας σχέσεις μὲ τοὺς ἄλλους ἄνθρώπους δὲν χρειάζεται νὰ θέτουμε συνεχῶς αἰτήματα ἢ νὰ χρησιμοποιοῦμε λέξεις. Ὅσο πιὸ καλὰ γνωρίζουμε καὶ ἀγαπᾶμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, τόσο πιὸ λίγο ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ λόγια γιὰ νὰ συνεννοούμαστε. Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ στὴν προσωπικὴ μας σχέση μὲ τὸν Θεό. Στούς δύο πρῶτους ὁρισμούς, δίνεται ἔμφαση κυρίως σ' αὐτὸ ποὺ κάνει ὁ ἄνθρωπος παρὰ σ' αὐτὸ ποὺ κάνει ὁ Θεός. Ἀλλὰ στὴν προσωπικὴ σχέση τῆς προσευχῆς, ἐκεῖνος ποὺ παίρνει

τὴν πρωτοβουλία καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἐνέργεια εἶναι θεμελιακὴ, εἶναι ὁ οὐράνιος σύντροφος καὶ ὄχι ὁ ἄνθρωπος. Αὐτὸ φαίνεται καθαρὰ στὸν τρίτο μας ὁρισμό, παρμένο ἀπὸ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸ Σιναΐτη (+1346). Σὲ ἕνα σύνθετο χωρίο, ὅπου τὸ ἕνα ἐπίπεδο ἀκολουθεῖ τὸ ἄλλο. Καθὼς ὁ συγγραφέας προσπαθεῖ νὰ περιγράψει τὴν ἀληθινὴ οὐσία τῆς ἐσωτερικῆς προσευχῆς, τελειώνει ξαφνικὰ μὲ ἀπροσδόκητὴ ἀπλότητα: «Γιατί μακρυλογοῦμε; Προσευχὴ εἶναι ὁ Θεός, ποὺ κατεργάζεται ὅλα τα πράγματα σὲ ὅλους τοὺς ἄνθρώπους». Προσευχὴ εἶναι ὁ Θεός – ὄχι δηλαδὴ

κάτι πού ἐγὼ ἀρχίζω ἀλλὰ κάτι στοῦ ὁποῖο συμμετέχω, πρῶτιστα δὲν εἶναι κάτι πού ἐγὼ κάνω ἀλλὰ κάτι πού ὁ Θεὸς κάνει μέσα μου: κατὰ τὴ ρήση τοῦ Ἀπ. Παύλου, «ζῶ δὲ οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν μοί Χριστός» (Γαλ. β', 20).

Ὁ δρόμος τῆς Νοερᾶς Προσευχῆς δηλώνεται μὲ ἀκριβεία στοὺς λόγους τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ σχετικὰ μὲ τὸ Μεσσία: «ἐκεῖνον μὲν δεῖ ἀνξάνειν, ἐμὲ δὲ ἐλαττοῦσθαι» (Ἰωάν. γ. 30). Μ' αὐτὴ τὴν ἔννοια, νὰ προσευχόμαστε σημαίνει νὰ σιωποῦμε. Ἐσὺ ὁ ἴδιος ὀφείλεις νὰ σιωπᾷς. Ἄφησε νὰ μιλήσει ὁ Θεός. Ἀληθινὴ ἐσωτερικὴ προσευχὴ σημαίνει νὰ σταματᾷμε νὰ μιλάμε καὶ νὰ ἀφουγκραζόμαστε στὴν καρδιά μας τὴ, χωρὶς λόγια, φωνὴ τοῦ Θεοῦ, σημαίνει νὰ πάψουμε νὰ ἐνεργοῦμε ἀπὸ μόνοι μας καὶ νὰ εἰσερχόμαστε στὸ χῶρο τῆς δράσης τοῦ Θεοῦ. Στὴν ἀρχὴ τῆς Βυζαντινῆς Θείας Λειτουργίας, ὅταν ἔχουν τελειώσει τὰ προκαταρκτικὰ καὶ ὅλα εἶναι πιά ἔτοιμα γιὰ νὰ ἀρχίσει ἡ Θεία Εὐχαριστία, ὁ διάκονος πλησιάζει τὸν ἱερέα καὶ λέγει: «**Καιρὸς τοῦ ποιῆσαι τῷ Κυρίῳ**» - καιρὸς γιὰ νὰ δράσει ὁ Κύριος. Αὐτὴ ἀκριβῶς εἶναι ἡ στάση τοῦ πιστοῦ ὁχιμόνο στὴν Εὐχαριστιακὴ Λειτουργία ἀλλὰ καὶ σὲ κάθε προσευχῇ, δημοσίᾳ ἢ ἰδιωτικῇ. Ὁ τέταρτος ὀρισμὸς μας, παρμένος πάλι ἀπὸ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸ Σιναΐτη, δηλώνει μὲ μεγαλύτερη ἀκριβεία τὸ χαρακτῆρα τῆς δράσης αὐτῆς τοῦ Κυρίου μέσα μας. «**Προσευχῇ**», μᾶς λέει, **εἶναι ἡ φανέρωσις τοῦ Βαπτίσματος**». Ἡ ἐνέργεια τοῦ Κυρίου δὲν περιορίζεται φυσικὰ μόνο στοὺς βαπτισμένους. Ὁ Θεὸς εἶναι παρὼν καὶ ἐπενεργεῖ μέσα σὲ κάθε ἄνθρωπο, ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι κάθε ἄνθρωπος δημιουργήθηκε κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσίν Του. Ἡ εἰκόνα, ὅμως, αὐτὴ ἔχει ἀμαυρωθεῖ καὶ σκιαστεῖ, μὲ τὴν πτώση τοῦ ἀνθρώπου στὴν ἁμαρτία. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ ἀποκαθίσταται στὴν ἀρχικὴ τῆς ὁμορφίας καὶ λαμπρότητά μὲ τὸ μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος μέσα ἀπ' τὸ ὁποῖο ὁ Χριστὸς καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἔρχονται νὰ κατοικήσουν ἐκεῖ πού οἱ Πατέρες ὀνομάζουν «**βαθύτατο καὶ μυστικὸ ταμεῖον τῆς καρδίας μας**». Γιὰ τὴν συντριπτικὴ πλειοψηφία ὅμως, τὸ Βάπτισμα εἶναι κάτι πού τὸ πῆραν στὴ νηπιακὴ ἡλικία καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν ἔχουν συνειδητὴ ἀνάμνηση. Ἄν ὁ Χριστὸς τοῦ Βαπτίσματος καὶ ὁ ἐνοικῶν Παράκλητος δὲν παύουν οὔτε στιγμή νὰ ἐνεργοῦν ἐντὸς μας, οἱ περισσότεροι ἀπὸ μᾶς, ἂν ἐξαιρέσει κανεὶς σπάνιες περιπτώσεις, εἴμαστε κυριολεκτικὰ ἀνίδεοι ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐσωτερικὴ παρουσία καὶ ἐνέργεια. Ἡ ἀληθινὴ προσευχὴ, λοιπόν, σημαίνει τὴν ἀνακάλυψη καὶ τὴ φανέρωση τῆς Χάριτος τοῦ Βαπτίσματος. Νὰ προσευχόμαστε σημαίνει νὰ περνᾷμε ἀπὸ τὸ σημεῖο ἐκεῖνο ὅπου ἡ Χάρη εἶναι

παρούσα στὶς καρδιές μας μυστικὰ καὶ ἀσυνείδητα, στὴν κατάστασι ὅπου ἔχουμε πλήρη ἐσωτερικὴ ἀντίληψη καὶ συνειδητὴ ἐπίγνωση, ὅπου δηλαδὴ δοκιμάζουμε καὶ αἰσθανόμαστε πιά τὴν ἐνέργεια τοῦ Πνεύματος κατευθεῖαν καὶ ἄμεσα. Μὲ τὰ λόγια τοῦ Ἁγίου Κἀλλιστου καὶ Ἁγίου Ἰγνατίου Ξανθοπούλου (14ος αἰώνας), «ὁ σκοπὸς τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς εἶναι νὰ ἐπιστρέψουμε στὴν τέλεια Χάρη τοῦ Ἁγίου καὶ Ζωοποιοῦ Πνεύματος πού μᾶς δόθηκε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέσα στοῦ Βάπτισμα». «**Μέσα στὴν ἀρχὴ μου εἶναι καὶ τὸ τέλος μου**» (T.S. Eliot). Ὁ σκοπὸς τῆς προσευχῆς μπορεῖ νὰ συνοψιστεῖ μὲ τὴ φράσι «**γίνε ὅ,τι εἶσαι**». Γίνε, συνειδητὰ κι ἐνεργά, αὐτὸ πού ἦδη εἶσαι ἐν δυνάμει καὶ μυστικὰ, ἐπειδὴ ἔχεις πλαστεῖ σύμφωνα μὲ τὴν ἱερὴ εἰκόνα καὶ ἔχεις ξαναγεννηθεῖ μὲ τὸ Βάπτισμα. Γίνε ὅ,τι εἶσαι: ἀκριβέστερα, ξαναγύρισε στὸν ἑαυτὸ σου, ἀνακάλυψε Αὐτὸν πού εἶναι ἦδη δικός σου, ἄκουσε Αὐτὸν πού δὲν παύει ποτὲ νὰ μιλάει μέσα σου, κάνε κτῆμα σου Αὐτόν, πού ἀκόμα καὶ τώρα σὲ ἔχει γιὰ δικό Του. Τοῦτο εἶναι τὸ μήνυμα τοῦ Θεοῦ σὲ ὅποιον σὲ θέλει νὰ προσευχηθεῖ: «**Δὲ θὰ μ' ἀναζητοῦσες ἂν δὲ μὲ εἶχες ἤδη βρεῖ**» (Pascal).

Ἀλλὰ πῶς θὰ ξεκινήσουμε; Πῶς νὰ μάθουμε νὰ σιωποῦμε γιὰ ν' ἀρχίσουμε νὰ ἀκοῦμε; Ἀντὶ ἀπλὰ νὰ μιλάμε στοῦ Θεοῦ, πῶς μποροῦμε νὰ πετύχουμε μιὰ προσευχὴ στὴν ὁποία ὁ Θεὸς μιλάει σὲ μᾶς; Πῶς μποροῦμε νὰ περάσουμε ἀπὸ τὴν προσευχὴ τῶν λόγων, στὴν προσευχὴ τῆς σιωπῆς, ἀπὸ τὴν «ἐντατικὴ» στὴν «ἀντενεργούμενη» προσευχὴ (γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουμε τὴν ὀρολογία τοῦ ἐπίσκοπου Θεοφάνη) ἀπὸ τὴ δική μου προσευχὴ στὴν προσευχὴ τοῦ Χριστοῦ ἐντὸς μου; Ἕνας τρόπος ν' ἀρχίσουμε αὐτὸ τὸ ταξίδι πρὸς τὰ μέσα μας εἶναι ἡ Ἐπίκλησι τοῦ Ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ.

Οἱ Τίμιες Κάρες τῶν Ἁγίων Ραφαήλ καί Νικολάου

Μέ ξεχωριστή λαμπρότητα ἔγινε στοῦ Λαγκαδά τό Σάββατο 27 Νοεμβρίου 2010 ἡ ὑποδοχή τῶν χαριτοβρύτων ἱερῶν λειψάνων τῶν νεοφανῶν καί θαυματουργῶν ἁγίων Ραφαήλ καί Νικολάου ἐκ τῆς ἱερᾶς νήσου Λέσβου. Συγκεκριμένα, μέ ἐνέργειες τοῦ σεπτοῦ μας Ποιμενάρχου Σεβ. Μητροπολίτου Λαγκαδά, Λητῆς καί Ρεντίνης κ. Ἰωάννου μεταφέρθηκαν ἀπό τή Μυτιλήνη οἱ κάρες τῶν ἁγίων Ραφαήλ καί Νικολάου. Τά ἱερά λείψανα τῶν ἁγίων μετέφερε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μυτιλήνης, Ἐρεσσοῦ καί Πλωμαρίου κ. Ἰάκωβος. Αἰξίζει μάλιστα νά σημειωθεῖ πῶς ἡ κάρα τοῦ ἁγίου Νικολάου, πού καταγόταν ἀπό τήν Θεσσαλονίκη, γιά πρώτη φορά ἐξήλθε ἀπό

τή Μονή τῆς Θερμῆς Μυτιλήνης, τόπο τοῦ μαρτυρίου τῶν ἁγίων. Ἡ ὑποδοχή πραγματοποιήθηκε στήν πλατεία Μητροπολίτου Σπυρίδωνος, στήν ὁποία παρέστησαν, ἐκτός τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου μας, οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Σεργῶν καί Νιγρίτης κ. Θεολόγος, Σιδηροκάστρου κ. Μακάριος, ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Θερμῶν κ. Δημήτριος, ὅλος ὁ κλήρος τῆς Μητροπόλεως, οἱ τοπικές Αρχές καί πλήθος κόσμος, πού κατέκλυσε τήν πλατεία καί τοῦς γύρω δρόμους. Ὁ σεπτός μας Ποιμενάρχης ἐμφανῶς συγκινημένος παρέλαβε τίς χαριτόβρυτες κάρες τῶν ἰδιαίτερα λαοφιλῶν ἁγίων καί ψάλλοντας μέ τόν πιστό λαό τό ἀπολυτίκιό τους καί μέ τίς χαρμόσυνες κωδωνοκρουσίες τίς μετέφερε

στό Μητροπολιτικό Ναό τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς καί τίς ἐναπέθεσε στό εἰδικά πρὸς τοῦτο διακοσμημένο προσκυνητάριο. Κατόπιν ἐψάλη δοξολογία ἐπὶ τῇ ἐλεύσει τῶν ἱερῶν λειψάνων κατὰ τὴν ὁποία ὁ σεπτὸς μας Ποιμενάρχης προσφώνησε καταλλήλως τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβο καί τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν ἄμεση ἀνταπόκριση καί πραγματοποίηση τοῦ αἰτήματος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Λαγκαδᾶ, Λητῆς καί Ρεντίνης γιὰ τὴν μεταφορὰ τῶν ἱερῶν λειψάνων τῶν ἁγίων Ραφαήλ καί Νικολάου πρὸς ἁγιασμόν καί εὐλογία τῶν κλήρου καί τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ἀκολούθησε ὁ Μέγας Πολυαρχιερατικὸς Ἑσπερινός, στὸν ὁποῖο χοροστάτησε καί κήρυξε τὸν θεῖο λόγο ὁ Σεβ. Μυτιλήνης, ἀναφερόμενος στὸ βίο, τὸ μαρτύριο καί τὰ θαύματα τῶν νεοφανῶν ἁγίων. Στὸν Ἑσπερινὸ ἔλαβε μέρος ὅλος ὁ κλῆρος τῆς Μητροπόλεως.

Τὴν Κυριακὴ 28 Νοεμβρίου, τελέσθηκε ἀρχιερατικὸ συλλεῖτουργο, στό ὁποῖο ἔλαβαν μέρος ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μυτιλήνης κ. Ἰάκωβος, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Θερμῶν κ. Δημήτριος καί ὁ οἰκεῖος Ποιμενάρχης.

Στὸν ὄρθρο χοροστάτησε ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Θερμῶν, ἐνῶ τῆς Θείας Λειτουργ-

γίας προεξήρχε ο Σεβ. Μητροπολίτης Μυτιλήνης, ο οποίος και έκηρυξε τόν θεϊον λόγον.

Τά ιερά λείψανα τῶν ἁγίων Ραφαήλ καί Νικολάου τοῦ Θεσσαλονικέως παρέμειναν ἕως τίς 13 Δεκεμβρίου καί καθημερινά τελοῦνταν Ἱερές Ἀκολουθίες καί κάθε βράδυ ἀγρυπνία. Ὅλες αὐτές τίς ἡμέρες πλῆθος πιστῶν ἀπό τήν πόλη καί τή ἐπαρχία τοῦ Λαγκαδά ἀλλά καί ἀπό πολλά μέρη τῆς πατρίδας μας, προσήλθαν νά προσκυνήσουν τά χαριτόβρυτα λείψανα τῶν ἁγίων καί νά ἐναποθέσουν τήν ἀγάπη καί τήν εὐλάβειά τους ἀλλά καί τόν πόνο καί τά προβλήματα τους.

Ἡ ἰδιαίτερη τιμή πού ἀποδίδει ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία στά ιερά λείψανα τῶν ἁγίων ἀποτελοῦν γιά τούς πιστούς ταμεία χάριτος, πηγές ἱαμάτων, ἀπτή αἴσθηση τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί τῆς ζωογόνου αὔρας πού ἐμφυσᾷ στήν ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Διά τῶν ἁγίων λειψάνων αἰσθανόμαστε καί προγευόμαστε τήν Δόξα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, πού μέ ὁρατά σημεῖα χαριτώνει τά σώματα αὐτῶν, πού ἀπό αὐτή τή ζωή ἔζησαν μέσα στή δωρεά τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ὁ

ἀσπασμός ἑνός ἁγίου λειψάνου μεταγγίζει Χάρη στό σῶμα μας.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐξηγεῖ, ὅτι ἡ δύναμις, πού ἐκπηγάζει ἀπό τά λείψανα τῶν ἁγίων, εἶναι «ἡ τοῦ πνεύματος χάρις, ἡ τοῖς ὁστέοις παρακαθημένη καί τοῖς ἁγίοις συνοικοῦσα». Εἶναι δηλαδή ἡ δύναμις, πού εἶχε ἡ πνευματοφόρος καί χριστοφόρος ψυχή κάθε ἁγίου, ἀπό τότε πού βρισκόταν στήν ζωή καί ἐξακολουθεῖ νά συνοδεύει τὸ σῶμα.

Τοῦτο διδάσκει καί ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων, ὅταν γράφει: *καί ψυχῆς μὴ υπάρχούσης ἐν τῷ νεκρῷ σώματι, ἐγκείται τις δύναμις εἰς τὰ σώματα τῶν Ἀγίων καί τῶν μαρτύρων*. Πρέπει νά τιμοῦμε τούς ἁγίους ὡς φίλους τοῦ Χριστοῦ, ὡς παιδιὰ καί κληρονόμους τοῦ Θεοῦ, ὅπως λέγει ὁ Θεολόγος καί Εὐαγγελιστής Ἰωάννης «Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς τέκνα Θεοῦ γενέσθαι ὥστε οὐκ εἰσιν ἔτι δούλοι, ἀλλ' υἱοί· οἱ δὲ υἱοὶ καί κληρονόμοι, κληρονόμοι μὲν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ».

Ὁ Ναὸς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Καβαλαρίου

Τρεῖς ἡμέρες μετὰ τὴν ἐνθρόνισή του, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας, ἐνημερώθηκε γιὰ τὰ μεταβυζαντινὰ μνημεῖα τῆς περιοχῆς πού χρειαζόταν τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων μας καὶ τὴν ἀπαιτούμενη συντήρηση. Δυστυχῶς, στὴ χώρα μας αὐτὰ πού καὶ οἱ ἀρχαιοκάπηλοι ἐκτιμοῦν ὡς ἀξιόλογα μνημεῖα, οἱ ἀρμόδιες ἀρχὲς καὶ ὁ περισσότερος κόσμος δὲν τὰ σέβονται καὶ βέβαια δὲν τὰ ἀναδεικνύουν ὅσο χρειάζεται. Σὲ ἐπίσκεψή του στὸ Καβαλάρι γνώρισε ἀπὸ κοντὰ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, στὴν τοποθεσία Στάνοβο, σὲ μιὰ καταπληκτικὴ πανοραμικὴ θέση, ὅπου ἔστεκε, ἐπὶ αἰῶνες τώρα, ὁ ναὸς σὲ μιὰ τραγικὴ κατάσταση, συλημένος ἀπὸ τὴν σκαπάνη καὶ τὸ «ἐνδιαφέρον» τῶν ἀρχαιοκαπήλων, μὲ κατεσκαμμένο τὸ δάπεδο ἀπὸ τὴν ἀσεβῆ ἀξίνα, μὲ κλεμμένα τὰ μαρμάρια ὑπέρθυρα καὶ τοὺς κιονίσκους τῆς κεντρικῆς εἰσόδου. Σὲ ἄμεση, ἐπιτόπου, ἐπικοινωνία πού εἶχε μὲ τὴν προϊσταμένη τῆς Θ' Ἐφορείας Βυζ. Αρχαιοτήτων, συμφωνήθηκε νὰ ξεκινήσει ἡ συνεργασία τῆς ἀρμόδιας ὑπηρεσίας μὲ τὴν Ἱ.Μητροπόλη καὶ νὰ ἀρχίσουν οἱ ἐργασίες σωτηρίας καὶ ἀναστήλωσης τοῦ μνημείου. Μετὰ ἀπὸ τέσσερις ἡμέρες ἐγκαταστάθηκε ἀρχαιολόγος πού ξεκίνησε τὴν μελέτη καὶ τὴν ἀνασκαφή, γιὰ νὰ ἐρευνηθοῦν οἱ προηγούμενες ἀρχιτεκτονικὲς φάσεις τοῦ κτιρίου. Ἡ ἀνασκαφὴ ἔδωσε ἀξιόλογα εὗρηματα καθὼς διαπιστώθηκαν ἄλλες ἀρχαιότερες φάσεις πού ἀνάγονται

στὸν 14ο καὶ στὸν 11ο αἰῶνα. Ἐπίσης, βρέθηκαν καὶ δύο τάφοι. Ὁλοκληρώνεται ἡ μελέτη συντήρησης τῆς τοιχοποιίας καὶ κατασκευῆς νέας στέγης, καθὼς καὶ τοῦ δαπέδου τοῦ ναοῦ. Ἐτσι, σὲ λίγο ἡ ἐπαρχία θὰ διαθέτει ἓνα μεταβυζαντινὸ μνημεῖο ἐπισκέψιμο ἀλλὰ καὶ ἔτοιμο γιὰ κάθε λειτουργικὴ χρῆση. Ἡ περιοχὴ μὲ τὴν πανοραμικότητά της πιστεύουμε νὰ βοηθήσει, ὥστε τὸ νέο προσκύνημα νὰ γίνεи πόλος ἑλξης γιὰ τοὺς προσκυνητές. Πρέπει ἀκόμα νὰ τονιστεῖ ὅτι ἔχουν ἤδη καταγραφεῖ καὶ φωτογραφηθεῖ ὅλες οἱ φορητὲς εἰκόνες τῶν ναῶν τῆς ἐπαρχίας μας καὶ ἀναμένεται νὰ ἀρχίσει σταδιακὴ συντήρησή τους καὶ προβολή τους, ὥστε τὸ κάθε χωριό, νὰ ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ προβληθεῖ μέσα ἀπὸ τὴν τέχνη καὶ τὸν

Ὁ Μεταβυζαντινός Ναός τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου Χωρούδας

Τρύφωνας Τσομπάνης
Λέκτωρ Α.Π.Θ.

πολιτισμὸ πὺν ἀνέδειξαν οἱ προηγούμενες γενιές.

Ἡ Χωρούδα, χωριὸ τῆς ἐπαρχίας Λαγκαδᾶ, ἔπαψε νὰ ὑπάρχει τὸ 1947. Τὰ ἐναπομείναντα ἐρείπια τῶν σπιτιῶν, τοῦ μεγάλου σχολείου – δεῖγμα ζωντάνιας τοῦ χωριοῦ – ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου, τὸ μόνο κτίριο πὺν ἄντεξε στή φθορά τοῦ χρόνου καὶ στή μανία τῶν ἀνθρώπων, ἔμειναν οἱ μοναδικοὶ καὶ σιωπηλοὶ μάρτυρες τῆς ἱστορίας. Ἐνα χωριὸ πὺν ἂν ἄντεχε σὺν χρόνον θὰ ἦταν δεῖγμα γραφικότητας, δημιουργικότητας καὶ ὁμορφιάς. Μιὰ τοποθεσία βουτηγμένη σὺν πρᾶσινο, σὺν ὑψόμετρο 640 περίπου μέτρων, τριγυρισμένη ἀπὸ δασώδη βουνά, σπιτία χτισμένα μέ μεράκι καὶ καλλιτεχνικὴ εὐαισθησία, δουλεμένα μέ ξύλο καὶ πέτρα, μαρτυροῦν γιὰ τὴν ἱστορία, τὴν ζωὴ καὶ τὸ ἦθος τῶν ἀνθρώπων. Μέσα σὺν μιὰ θαυμάσια τοποθεσία ὁ ναὸς τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου μέ ἀπόσταση 300 μέτρων ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ τὰ σπι-

τια τοῦ χωριοῦ, θὰ λέγαμε σὺν ὅρια του, οἱ κάτοικοι τῆς Χωρούδας εὗρον τόπον τῷ Κυρίῳ σκηνώμα τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ. Ὁ ναὸς, κτίσμα τοῦ δευτέρου μισοῦ τοῦ 16ου αἰῶνος, δὲν ἔχει νὰ παρουσιάσει ἐξωτερικὰ τί-

ποτα τὸ ἰδιαίτερο, ἄπ' ὅτι ἄλλοι ναοὶ τῆς εποχῆς. Εἶναι χαρακτηριστικὸς τύπος ναοῦ τῆς Τουρκοκρατίας ἕνα μονόχρωμο κτίριο ξυλόστεγης βασιλικῆς, πὺν ἡ νοτιοδυτικὴ πλευρὰ περιβάλλεται ἀπὸ ἐξωνάρθηκα. Εἶναι κεραμοσκεπὴς σήμερα, ἀλλὰ εἶναι βέβαιο πὺν κατὰ τὴν πρώτη του φάση, δηλαδή μέχρι τὸ δεύτερο μισὸ τοῦ 19ου αἰῶνα ἦταν πλακοσκεπὴς., ὅπως τουλάχιστον μποροῦμε νὰ

εἰκάσουμε ἀπὸ τὸ τύμπανο τοῦ ἱεροῦ βήματος, πὺν εἶναι ἀκόμη σκεπασμένο μέ λίθινες πλάκες. Ναὸς μικρὸς σὺν διαστάσεις ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος, δὲν προσφερόταν γιὰ μεγάλη θεματολογικὴ ἀνάπτυξη σὺν εἰκονογραφικὴ του ἱστορήση. Ξεκινώντας ἀπὸ τὸ ἱερὸ βῆμα οἱ τεχνίτες ἱστορήσαν κατὰ τὴν

παράδοση τήν Πλατυτέρα τῶν Οὐρανῶν, ἔχοντας «ἐν κόλποις» τό Χριστό μέσα σέ κυκλική δόξα καί συμπληρώνουν τόν χῶρο τῆς κόγχης μέ τήν λειτουργία τῶν Ἱεραρχῶν. Πάνω στήν Αγία Τράπεζα τό Ἅγιο Ποτήριο καί ὁ «ἀμνός τοῦ Θεοῦ» ὁ «μελιζόμενος καί μὴ διαιρούμενος». Οἱ στάσεις τῶν Ἱεραρχῶν, οἱ εὐλαβικές κινήσεις τῶν σωμάτων, ἡ ἐπιβλητικότητα τῶν μορφῶν καί τῆς ἀμφιέσεως, ἡ ἀνάπτυξη τῶν λειτουργικῶν τους εἰληταρίων, δηλώνουν πῶς κάτι «μυστικόν ἐν σιγῇ καί ἀληθείᾳ ἱερουργεῖται». Φανερώνεται κεκρυμμένως τό μυστήριό καθώς ὁ ἀμνός – Χριστός σκεπάζεται ἀπό μανδήλιο, ἐνῶ ὁ ἀστερίσκος ὁδηγεῖ στή φανέρωση τοῦ μυστηρίου. Οἱ Ἱεράρχες Νικόλαος, Γρηγόριος Θεολόγος, Βασίλειος, Χρυσόστομος, Ἀθανάσιος καί Κύριλλος Ἀλεξανδρείας δέν ἀκουμποῦν στό ἔδαφος καί τοῦτο τονίζεται ἀπό τό ὅτι ἡ παράσταση τῆς λεγόμενης

ποδιάς ἀφήνει ἓνα κενό καί ἀρχίζει λίγο παρακάτω. Στήν κόγχη τῆς προθέσεως, ἡ σκηνή τῆς ἀποκαθλώσεως εἶναι ἀπό τίς λίγες εἰκόνες πού ἔχουν ἔντονο το δραματικό στοιχεῖο. Εἶναι μία ἀπό τίς δύο παραστάσεις, ἡ ἄλλη εἶναι τῆς σταυρώσεως, ὅπου ἡ Παναγία ἔχει ἔντονα τά σημάδια τοῦ μητρικοῦ πόνου, ἐνῶ ἀντίθετα ἡ ἡρεμὴ μορφή τοῦ Χριστοῦ δηλώνει τό «ἀπαθές τῆς Θεότητος». Ὁ πρακτικός νοῦς δέν ἔλειψε ἀπό τό κτίσιμο τοῦ ναοῦ, καθώς βλέπουμε δίπλα ἀπὸ τὴν πρόθεση νά ὑπάρχει νιπτήρας μέ εἰδικό ἀγγεῖο χωνευτά τοποθετημένο, πού ὁδηγεῖ στό χωνευτήριο. Στήν ἄλλη πλευρά, στό διακονικό, ὁ Ἅγιος Σπυρίδωνας

μέ χέρια ἀνοιχτά ὑποδέχεται τίς προσφορές τῶν πιστῶν. Στόν βόρειο τοῖχο μέσα στό ἱερό βῆμα εἰκονίζεται τό ὄραμα τοῦ Πέτρου Ἀλεξανδρείας καί πάνω καί κάτω ἀπὸ τὴν παράσταση, θέματα παλαιοδιαθηκικά. Εἶναι τὰ μόνα θέματα πού σώζονται, ὁ Μωυσῆς πρὸ τῆς βάτου καί ὁ Ἰωῆς «ἐξερχόμενος ἐκ τῆς κοιλίας τοῦ κήτους». Στήν ἀντίστοιχη νότια πλευρά εἰκονίζονται Ἱεράρχες,

στήν κάτω ζώνη ὑπάρχει ρομβοειδῆς ποδιά, ἐνῶ πάνω ὑπάρχει κατεστραμμένη παράσταση πού ἀφήνει νά ξεχωρίσουν τὰ πόδια ἑνὸς ἀνδρα καί ἡ κεφαλὴ ἑνὸς ζώου. Οἱ Ἅγιοι Ἀνάργυροι, Παντελεήμων, Κοσμάς καί Δαμιανός, Εὐστάθιος, Τρύφων, Παρασκευὴ καί Κυριακή. Ὁ τεχνίτης δέν καταπιάνεται μέ θέματα καί Ἁγίους πού ἴσως ἦταν ἄγνωστοι στό λαό, ἐπιθυμία του εἶναι νά φέρει τοὺς Ἁγίους κοντά στόν ἄνθρωπο καί τὸν ἄνθρωπο κοντά στοὺς Ἁγίους καί

στό Θεό. Οἱ ὁλόσωμοι Ἅγιοι στοὺς δύο τοίχους ἐπιβάλλονται στό ὅλο ζωγραφικὸ ἔργο, στό φυσικό τους σχεδόν μέγεθος, τῇ στάσει τῶν προσώπων, τὴν κίνηση, τὸν πλούσιο στολισμό, τὴ λαμπρὴ θωριά καί τὴ δυναμικὴ τους ἐκφραση. Ἡ φυσιογνωμία, ἡ στάση καί οἱ χειρονομίες τῶν Ἀγίων δίνουν κάποια σοβαρότητα στή μορφή, ἐνῶ τὰ ἔντεχνα καμωμένα σαρκώματα, δουλεμένα λεπτὰ, σάν σέ φορητὴ εἰκόνα, δένουν ἀπαλά μέ τὸν προπλασμό. Ἐκεῖ ὅμως πού ὁ τεχνίτης ξεπερνᾷ τὸν ἑαυτό του, εἶναι οἱ μορφές τῶν στρατιωτικῶν ἁγίων καί κυρίως τῶν Ἀγίων Μερκουρίου, Ἰακώβου τοῦ Πέρσου, Χριστοφό-

ρου, Νέστορος αλλά και τό πορτραίτο της Αγίας Κυριακής. Τελειότητα στο σχέδιο, καταπληκτικό πλάσιμο προπλασμών και σαρκωμάτων, καλοβαλμένες ψιμυθιές που φωταγωγούν τά πρόσωπα, χειραφέτηση από άλλους μαστόρους, πράγμα που φαίνεται στην απόδοση των πανοπλιών, αλλά και των καλυμμάτων της κεφαλής των Αγίων Μερκουρίου και Ιακώβου του Πέρσου, ματιές ειρηνικές που έχουν άμεση επίδραση στον πιστό προσκυνητή. Η μορφή της Αγίας Κυριακής έρχεται νά συμπληρώσει τά παραπάνω και ν' αποδείξει την καλλιτεχνική δύναμη του πρωτομάστορα. Ένα πορτραίτο δείγμα ενός πνευματοκίνητου ρεαλισμού, που κινείται μέσα στά όρια της παράδοσης και της θεολογίας της Εικόνας. Εκεί που ίσως ό δάσκαλος της συνοδείας των ζωγράφων είχε λιγότερη συμμετοχή είναι οί παραστάσεις του δωδεκάορτου. Οί άγνωστοι τεχνίτες δέν προσπαθούν νά έντυπωσιάσουν μέ την θεματολογία τους, αλλά νά διδάξουν στό λαό την ιστορία της εκκλησίας και μέ τίς θαυμαστές παραστάσεις των στρατιωτικών άγίων και των άλλων μαρτύρων, νά στηρίζουν και νά ένδυναμώνουν τό δούλο γένος. Κτητορική έπιγραφή ή έπιγραφή της ιστορήσεως του ναού δέν σώζεται. Η μοναδική έπιγραφή που ύπάρχει είναι στην πρόθεση. Είναι άρκετά κατεστραμμένη αλλά από τά λίγα στοιχεία που απόμειναν, δηλαδή κάποια ίχνη γραμμάτων, βλέπουμε νά παρατίθενται κάποια όνόματα όπως Γεωργίου, Γεωργάκη, Στεργίου, μία πρώτη σκέψη οδηγεί στην κτητορική έπιγραφή πράγμα μάλλον άπίθανο, γιατί δέν δικαιολογείται μιά τόσο εύρεία παράθεση ονομάτων. Τό πιθανότερο είναι πώς στην έπιγραφή άναγράφονται όνόματα ευεργετών και δωρητών του ναού, κάτι που διευκόλυνε τούς ιερείς νά μνημονεύουν σέ κάθε λειτουργία τά όνόματά τους. Αν θά θέλαμε νά χρονολογήσουμε τίς τοιχογραφίες, δέν θά μπορούσαμε νά μιλήσουμε μέ άπόλυτη βεβαιότητα, πριν από τό συστηματικό καθαρισμό και τή συντήρηση του μνημείου. Όμως, μέ τά ύπάρχοντα στοιχεία και την προσεκτική παρατήρηση καταλήγουμε στό συμπέρασμα ότι ό ναός είναι κτίσμα των μέσων χρόνων του 16ου αιώνα οί δέ τοιχογραφίες ιστορούνται χωρίς χρονολογική ακρίβεια στό δεύτερο μισό του 17ου αιώνα. Δεν πρέπει βέβαια νά λησμονούμε ότι άρκετά θέματα δέχτηκαν κάποια

έπιζωγράφιση μέ σκοπό την συντήρησή τους. Οί αλλαγές που συνέβησαν επίσης στό ναό, μέ τή τοποθέτηση νέου τέμπλου και γυναικωνίτου, μέ την καταστροφή της ποδιάς και την τοποθέτηση στασιδίων, καθώς και από την χρονολόγηση των νέων εικόνων του νέου τέμπλου, που κινούνται μεταξύ των ετών 1760-1780, μās κάνουν νά πιστεύουμε πώς τό μνημείο είχε προηγούμενη ζωή τουλάχιστον 150 χρόνων. Για νά έξακολουθήσει όμως νά παραμείνει ό ναός του Αγίου Αθανασίου ό αυθεντικός μάρτυρας της ιστορίας της περιοχής, χρειάζεται τή φροντίδα και τό ένδιαφέρον των αρμοδίων φορέων. Η τοπική Εκκλησία, οί κοινοτικές άρχές του Βερτίσκου, ό δήμος του Λαγκαδά στόν όποιο ανήκει τώρα διοικητικά ή Χωρούδα και κάποιοι έραστές της γενέθλιας γής και της ιστορίας της, πρέπει νά κάνουν ό,τι μπορούν γι' αυτό. Άς έλπίσουμε ότι αυτή ή αναφορά μας στη ξεχασμένη και έγκαταλελειμμένη Χωρούδα θά γίνει άφορμή γιά τή σωτηρία του μοναδικού μνημείου της έπαρχίας Λαγκαδά.

Εορτασμός τοῦ Πολιούχου Θεσσαλονίκης Ἀγίου Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου

Λαμπρή γιορτὴ γιὰ τὴν Θεσσαλονίκη ὁ τριήμερος ἐορτασμός τοῦ πολιούχου τῆς Ἀγίου Δημητρίου. Μὲ θρησκευτικὴ μεγαλοπρέπεια καὶ παρουσία πολλῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας ἐορτάσθηκε καὶ φέτος ὁ Μυροβλύτης Ἅγιος τῆς Θεσσαλονίκης. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαγκαδᾶ κ. κ. Ἰωάννης, ἀνταποκρινόμενος στὴν πρόσκληση ποὺ τοῦ ἀπηύθυνε ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. κ. Ἀνθίμος, συμμετείχε στὰ ἐγκώμια τοῦ Ἀγίου Δημητρίου στὶς 24 /10, ὅπου καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖο Λόγο. Στὴν ἀρχὴ τῆς ὁμιλίας του ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας ἀνέφερε ὅτι μὲ τοὺς ἐπιτάφίους ὕμνους τοῦ Ἀγίου Δημητρίου δοξολογοῦμε τὸ Θεό, ὁ ὁποῖος ἀνέδειξε τὸν Ἅγιο τῆς πόλης ὀπλίτῃ τῆς ἀλήθειας καὶ πολιούχον αὐτῆς. Ἐπεσήμανε στὴ συνέχεια μιὰ λεπτομέρεια, ὅπως τὴ διασώζει ὕμνολογικά ὁ Ἅγιος Συμεὼν Ἀρχιεπίσκοπος Θεσσαλονίκης. Ὅτι δηλαδὴ ὁ Ἅγιος Δημήτριος μιμήθηκε τὸ Χριστὸ στὴ ζωὴ καὶ στὸ πάθος, ἀφοῦ ἐλογχεύθη στὴν πλευρὰν ὅπως Ἐκεῖνος. Ἀλλὰ, ἐνῶ ὁ Κύριος ἐτάφη, ὁ Ἅγιος ἔμεινε Ἀταφος καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸ φρέαρ, ποὺ ἀπὸ τότε ἐγίνε ἡ

πηγή τοῦ μύρου καὶ τῶν χαρίτων τοῦ Μεγαλομάρτυρος. Ἀναφέρθηκε, ἐπίσης, στὸν μακαριστὸ γέροντα Παντελεήμονα τὸν Β', ὁ ὁποῖος ἐκόμισε τὰ ἱερὰ λείψανα τοῦ Ἁγίου στὴν πόλη τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ἀνεβίωσε τὴν τάξιν τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος τοῦ Ἁγίου. Τέλος, ὁ Σεβασμιώτατος κλείνοντας

τὴν ὁμιλία του ἀνέφερε ὅτι ὅλο τὸ γεγονός τῶν ἐορτίων ἐκδηλώσεων πρὸς τιμὴν τοῦ Ἁγίου, εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ μεγάλου γεγονότος τῆς νίκης τοῦ θανάτου, τοῦ θριάμβου τῆς ζωῆς ἐπὶ τοῦ θανάτου. Ὁ Ἅγιος ἐπίστευσε στὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ ὅτι « *ὁ πιστεύων εἰς Ἐμὲ καὶ ἀποθάνῃ ζήσεται*» γι' αὐτὸ καὶ

ζει και βρίσκεται ανάμεσά μας. Την επομένη 25/10 χοροστάτησε στο Μεγάλο Πανηγυρικό Έσπερινό, όπου και κήρυξε τον Θείο Λόγο. Κατά την όμιλία του ο Ποιμενάρχης μας αναφέρθηκε στον Άγιο Συμεών, τον Μυσταγωγό Αρχιεπίσκοπο Θεσσαλονίκης, ο οποίος ως εκλεκτός ύμνογράφος πού ήταν, έγραψε ύμνους και ωδές στις οποίες εξυμνείται ο Μεγαλομάρτυρας Δημήτριος μέσα από μια σειρά ξεχωριστών γεγονότων. Ανέφερε μια τριλογία ύμνων όπου σε κάποια σημεία εκφράζεται η συνείδηση και το βίωμα του πληρώματος της Εκκλησίας προς τον Άγιο, ενώ σε κάποιο άλλο σημείο αναφέρεται η ιδιαίτερη σχέση του Αγίου με την πόλη της Θεσσαλονίκης, όταν αυτός έρχεται και μιλά σε αυτήν. Έπeseήμανε το γεγονός του Χριστομίμητου βίου και πάθους του Αγίου. Ακολούθησε ακριβώς την ίδια ζωή και το ίδιο πάθος με τον Ιησού Χριστό μόνο που αυτός έμεινε άταφος. Σύμφωνα με τον Άγιο Συμεών ο Άγιος Δημήτριος ερρίφθη στο φρέαρ πού βρίσκεται στον αριστερό πεσσο του Ναού και από τότε αναβλύζει το Άγιο Μύρο. Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κατά την όμιλία του τόνισε την προστασία πού εξακολουθεί να παρέχει στην πόλη ο Άγιος Δημήτριος. Η πόλη στρέφει την ίκεσία της προς τον Άγιο. Στις δικές του προσευχές στηρίζει την ελπίδα της. Τώρα ή πατρίδα σου, Άγιε Δημήτριε, κινδυνεύει δεινώς κλονουμένη άθλίως – **βοήθει μοι ὦ Δημήτριε!**, υπενθυμίζοντας ότι ο Άγιος πάντα ανταποκρίθηκε στις επικλήσεις της πόλης και πάταξε τούς πολεμίους της. Ολοκληρώνοντας την όμιλία του έκανε έκτενή αναφορά στους αγώνες και την τίμια διακονία του Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης Ανθίμου, σήμερα στην εποχή της κρίσεως και των δοκιμασιών, ο οποίος ύψώνει την αρχιερατική του φωνή και τὰ αρχιερατικά του χέρια με τὰ όποια παρακαλεί και δέεται στον Άγιο να σκεπάσει και να προστατέψει την Ελλάδα μας, την Μακεδονία μας, την Θεσσαλονίκη μας. Παράλληλα εξέφρασε τις ευχαριστίες

του και την ευγνωμοσύνη του στον Παναγιώτατο για τις προσπάθειες και την υποστήριξη πού του παρείχε στην εκλογή του ως Μητροπολίτη Λαγκαδά. Φανερά συγκινημένος, μιὰς και ήταν ή πρώτη του συμμετοχή στις πανηγυρικές εκδηλώσεις του Πολιούχου της Θεσσαλονίκης Αγίου Δημητρίου ως Μητροπολίτης, αφού επί σειρά πολλών ετών υπηρέτησε στον Ίερό Ναό ως Προϊστάμενος και ως Πρωτοσύγκελος της Ίερας Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, έκλεισε την όμιλία του με τον λόγο του Αγίου Δημητρίου:

«Μη δειλιάς ὦ πατρίς μου Θεσσαλονίκης πόλι. Μη φοβου οὖν πατρίς μου, ἐμὲ κατέχουσα.

Τους έχθρους σου πάντα πατάξω ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τῷ Κυρίῳ Ὑμῶν.

Αὐτῷ ἢ Δόξα καὶ τὸ Κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν».

Την κυριώνυμο ήμέρα 26/10 συμμετείχε στο Αρχιερατικό συλλείτουργο και στην Δοξολογία για την απελευθέρωση της πόλης, παρουσία του Πρωθυπουργού, των αρχών της πόλης και άλλων εκπροσώπων της πολιτικής, πολιτειακής και στρατιωτικής ήγεσίας.

Ἐτήσιο Μνημόσυνο τοῦ Μακαριστοῦ Μητροπολίτου Λαγκαδᾶ κυροῦ Σπυρίδωνος

Τὸ Σάββατο 11 Δεκεμβρίου 2010 τελέσθηκε Ἀρχιερατικὸ Συλλειτουργοῦ προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως κ. Βαρνάβα καὶ συλλειτουργούντων τῶν Θεοφιλεστάτων Ἐπισκόπων Θεουπόλεως κ. Παντελεήμονος, Θερμῶν κ. Δημητρίου καὶ Μποτσούνας κ. Γενναδίου. Παρέστη δέ, συμπροσευχόμενος ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ.κ. Ἀνθίμος, ὁ ὁποῖος καὶ προέστη τοῦ ἐτήσιου Μνημοσύνου τοῦ Μακαριστοῦ Σπυρίδωνος. Ὁ κ. Ἀνθίμος ὁμίλησε γιὰ τὸν Μακαριστὸ Μητροπολίτη, τὸ ἔργο του, τὴ δράση του καὶ τὴν ἀγωνιστικὴ του προσωπικότητα. Ἀκολουθῶς, ἐνῶλη τρισάγιο στὸν τάφο τοῦ Μακαριστοῦ Μητροπολίτου ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Λαγκαδᾶ, Λητίης καὶ Ρεντίνης κ.κ. Ἰωάννου. Κατόπιν, ἡ Σεπτὴ χορεία τῶν Ἀρχιερέων κατευθύνθηκε στὴν Ἱ. Μονὴ Ἁγίας Τριάδος Πέντε Βρύσεων, ὅπου διέμενε ὁ Μακαριστὸς Μητροπολίτης. Ἀφοῦ ἔψαλαν τρισάγιο στὴ

μνήμη του, ἐγκαίνιασαν ἓναν μικρὸ μουσειακὸ χῶρο, ὅπου παρατίθενται προσωπικὰ ἀντικείμενα τοῦ Μητροπολίτου Σπυρίδωνος. Τὴν Κυριακὴ, 12 Δεκεμβρίου 2010, τελέσθηκε Ἀρχιερατικὸ Συλλειτουργοῦ προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἱερισοῦ, Ἁγίου Ὀρους καὶ Ἀδραμερίου κ.κ. Νικοδήμου. Συλλειτουργοὶ παρέστησαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μιλήτου κ. Απόστολος, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Θερμῶν κ. Δημήτριος καὶ ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας, ὁ ὁποῖος καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖο Λόγο καὶ ἐξήρε τὴν ἀπαράμιλλη προσωπικότητα τοῦ Μακαριστοῦ γέροντος Σπυρίδωνος. Στὴν συνέχεια, τελέσθηκε Ἀρχιερατικὸ Μνημόσυνο. Οἱ ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, συνοδευόμενοι ἀπὸ τὸν ἱερό Κλῆρο καὶ τὸν εὐσεβῆ λαὸ τῆς Μητροπόλεώς μας, προέβησαν στὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς προτομῆς τοῦ Μακαριστοῦ Μητροπολίτου Λαγκαδᾶ κυροῦ Σπυρίδωνος Τραντέλλη στὴν ὁμώνυμη πλατεῖα παραπλεύρως τοῦ Ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἁγίας Παρασκευῆς.

Αρχιερατικό Συλλείτουργο στον Μητροπολιτικό Ναό Αγίας Παρασκευής για την άπελευθέρωση του Λαγκαδά

Ο Υπουργός Έθνικης Αμύνης κ. Ευάγγελος Βενιζέλος στην Δοξολογία επί τη άπελευθερώσει του Λαγκαδά

Από την έκθεση ένθυμιαμάτων του Έπους του 1940

02 Οκτωβρίου 2010

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας έτέλεσε τό Μέγα Πανηγυρικό Έσπερινό στην πανηγυρίζουσα Ίερά Μονή Αγίου Θεοδώρου του Γαβρά - Πέντε Βρύσεων καί στή συνέχεια πραγματοποιήθηκε Ίερά Λιτανεία τής Εικόνας του Αγίου μέ τήν παρουσία Αρχών, κληρικών καί του λαού μας.

03 Οκτωβρίου 2010

Τήν Κυριακή στις 3 Οκτωβρίου ό Σεβ. Μητροπολίτης μας έτέλεσε τή Θεία Λειτουργία εἰς τόν Ίερό Μητροπολιτικό Ναό τής Αγίας Παρασκευής, όπου καί ετελέσθη μνημόσυνο γιά τά θύματα τής Μικρασιατικής Καταστροφής. Ο Μητροπολίτης στό τέλος του μνημοσύνου μετέβη στό Ήρώων του Λαγκαδά, όπου καί έγινε κατάθεση στεφάνων

5 εως 8 Οκτωβρίου 2010

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαγκαδά κ.κ. Ιωάννης μετέβη στην Αθήνα από τήν Τρίτη 05 εως καί τήν Παρασκευή 08 Οκτωβρίου, καί συμμετείχε στις εργασίες τής Ίερās Συνόδου τής Ίεραρχίας τής Εκκλησίας τής Ελλάδος

10 Οκτωβρίου 2010

Ο Σεβ. Μητροπολίτης μας λειτούργησε στον Ίερό Μητροπολιτικό Ναό τής Αγίας Παρασκευής, έτέλεσε έπιμνημόσυνη δέηση γιά τούς πεσόντας στον Μακεδονικό Αγώνα καί εκφώνησε τόν Πανηγυρικό Λόγο τής ημέρας. Μετά τό τέλος τής Θείας Λειτουργίας, ό Μητροπολίτης μας, οί Αρχές τής πόλης καί ό πιστός λαός μετέβησαν στην πλατεία, όπου έγινε κατάθεση στεφάνων στό Ήρώων του Μακεδονικού Αγώνος. Τήν ίδια ημέρα ό Ποιμενάρχης μας παρευρέθη στην έπιμνημόσυνη δέηση, στά νεκροταφεία του Λαγκαδά, γιά τούς νεκρούς τών πολέμων τής περιοχής του Λαγκαδά.

27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ.κ. Ιωάννης προεξήρχε στό άρχιερατικό συλλείτουργο, παρόντων του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ.κ. Κυριακού καί του Θεοφιλεστάτου Έπισκόπου Θερμών κ.κ. Δημητρίου στον Ίερό Ναό Αγίας Παρασκευής Λαγκαδά. Μετά τό πέρας τής Δοξολογίας, ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας μετέβη στον χώρο του Ήρώων γιά κατάθεση στεφάνων εἰς μνήμην τών πεσόντων του 1940. Τό βράδυ, στην αίθουσα τής Ί.Μητροπόλεως, έλαβε χώρα έορταστική εκδήλωση.

31 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Τήν Κυριακή, 31 Οκτωβρίου, ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαγκαδά, Λητής καί Ρεντίνης κ.κ. Ιωάννης χοροστάτησε στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία στον Ίερό Ναό Αγίου Αθανασίου, Καβαλαρίου.

7 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Στίς 7 Νοεμβρίου 2010 ό Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαγκαδά, Λητής καί Ρεντίνης χοροστάτησε στον Όρθρο καί προεξήρχε στην Θεία Λειτουργία στον Ί.Ν. Αγίας Παρασκευής Κολχικού

7 - 8 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Τό διήμερο, 7 καί 8 Νοεμβρίου, ό Ποιμενάρχης μας καλεσμένος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Σερρών καί Νιγρίτης, έλαβε μέρος στίς έορτίες εκδηλώσεις πρός τιμήν τών Παμμεγίστων Ταξιαρχών. Τήν 7η Νοεμβρίου προεξήρχε του Έσπερινού, όπου καί εκήρυξε τόν Θείο Λόγο. Τήν 8 Νοεμβρίου έλαβε μέρος στην άρχιερατική Θεία Λειτουργία μαζί μέ τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ζιχνών καί Νευροκοπίου κ. κ. Ίερόθεον καί τόν οικείο Μητροπολίτη.

Αρχιερατικό Συλλείτουργο στὸν Μητροπολιτικὸ Ναὸ Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν στὶς Σέρρες

Απὸ τὴν εἰς πρεσβύτερον χειροτονία τοῦ π. Ἰωάννου Αρσενιάδη

Απὸ τὴν εἰς διάκονον χειροτονία τοῦ κ. Καραγιάννη Δημητρίου

13 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Τὴν 13η Νοεμβρίου 2010, τελέσθηκε ὁ ὄρθρος καὶ ἡ τελετὴ τῶν ἐγκαινίων καὶ πρώτη Αρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαγκαδᾶ Λητῆς καὶ Ρεντίνης κ.κ. Ἰωάννου στὸν Ἱερό ναὸ Ἁγίου Νικολάου, Πολυδενδρίου Ἀσκοῦ. Στὸ πέρας τῆς Λειτουργίας ἐγίνετο ἡ χειροθεσία εἰς Αρχιμανδρίτη τοῦ π. Ἀγγέλου Γκατσόλη.

Τὸ ἑσπέρας τῆς 13ης τοῦ μηνὸς ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης μας κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ.κ. Ανθίμου χοροστάτησε καὶ κήρυξε τὸ Θεῖο λόγο στὸν Πανηγυρικὸ πολυαρχιερατικὸ ἑσπερινὸ στὸν Πανηγυρίζοντα Μητροπολιτικὸ ναὸ τοῦ συμπολιούχου τῆς Θεσσαλονίκης Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ.

14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Τὴν 14η Νοεμβρίου ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας συλλειτουργήσε στὸν Πανηγυρίζοντα Μητροπολιτικὸ Ἱερό ναὸ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ Θεσσαλονίκης μετὰ τῶν Ἁγίων Ἀρχιερέων Θεσσαλονίκης κ. Ανθίμου, Σερρών καὶ Νιγίτης κ. Θεολόγου, Σιδηροκάστρου κ. Μακαρίου.

15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Τὴν Δευτέρα 15 Νοεμβρίου τέλεσε τὸν Ἅγιασμό στοὶ παλαῖο ἐπισκοπεῖο τῆς Λητῆς ὅπου στεγάζεται ἡ προσπάθεια γιὰ τὴν νόσο τοῦ Alzheimer τοῦ καθηγητῆ Νευρολογίας τοῦ Α.Π.Θ. κ. Σταύρου Μπαλογιάννη

21 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Τὴν 21η τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου, ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας χοροστάτησε στὸν Ὅρθρο καὶ προεξήρχε στήν Θεία Λειτουργία στὸν Ἱερό Μητροπολιτικὸ Ναὸ Ἁγίας Παρασκευῆς ἐνόψει τῆς ἐορτῆς τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, ὅπου μετὰ τὸ πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας χοροστάτησε στήν Δοξολογία γιὰ τὸν ἐορτασμό τῶν ἐνόπλων δυνάμεων

25 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Τὴν 25η Νοεμβρίου ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας προεξήρχε στήν Θεία Λειτουργία στὸν Ἱερό Ναὸ Κοιμήσεως Θεοτόκου Λαγκαδᾶ καὶ προέβη στήν χειροτονία εἰς διάκονον τοῦ Ἀνδρέα Θανάση.

04 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ὁ Σεβασμιώτατος λειτουργήσε στήν ἀγρυπνία πού ἐγίνετο στὸν Μητροπολιτικὸ Ναὸ Ἁγίας Παρασκευῆς Λαγκαδᾶ, κήρυξε τὸν Θεῖο Λόγο καὶ προέβη στήν χειροτονία εἰς πρεσβύτερον τοῦ διακόνου π. Ἀνδρέα Θανάση.

05 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Τὴν 5η Δεκεμβρίου ὁ Σεβασμιώτατος λειτουργήσε στὸν Ἱερό Ναὸ Ἁγίου Νικολάου Λαγυνῶν. Ἀμέσως μετὰ ἀναχώρησε γιὰ τὴν Μητρόπολη Καισαριανῆς, καλεσμένος τοῦ ἐκεῖ Μητροπολίτου γιὰ τὴν πανήγυρι τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Καισαριανῆς

09 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Τὴν 9η Δεκεμβρίου, μνήμη τῆς Ἁγίας Ἄννης, ὁ Σεβασμιώτατος προεξήρχε τῆς λειτουργίας στὸν Μητροπολιτικὸ Ναὸ τοῦ Λαγκαδᾶ καὶ προέβη στήν χειροτονία εἰς διάκονον τοῦ Γεωργίου Τσιτιρίδη.

10 Δεκεμβρίου

Ὁ Ποιμενάρχης μας λειτουργήσε στὸν Ἱερό Ναὸ Ἁγίας Παρασκευῆς, ὅπου καὶ χειροτόνησε τὸν Ἀντώνιο Δημητριάδη (κατὰ κόσμον Περικλῆ)

19 Δεκεμβρίου

Ὁ Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης μας προεξήρχε τῆς Θείας Λειτουργίας στὸν Ἱερό Ναὸ Ἁγίου Νικολάου Λαγυνῶν. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Λειτουργίας χειροτόνησε διάκονο τὸν Καραγιάννη Δημήτριο καὶ πρεσβύτερον τὸν π. Ἰωάννη Αρσενιάδη, στὸν ὁποῖο ἀπένευμε τὸ ὀφίκκιον τοῦ Αρχιμανδρίτου.

Απο την Αρχιερατική Θεία Λειτουργία στόν Μητροπολιτικό Ναό Θεσσαλονίκης Αγίου Γρηγορίου Παλαμά, προεξάρχοντος του Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ.κ.Ανθίμου

Απο τόν Αρχιερατικό Έσπερινό στόν Μητροπολιτικό Ναό Θεσσαλονίκης Αγίου Γρηγορίου Παλαμά, προεξάρχοντος του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Λαγκαδά, Λητής & Ρεντίνης κ.κ. Ιωάννη

